

Užkirsti kelią savivalei

Tarp politinio malūno girnų šiandien pateko Lietuvos Respublikos Prezidentas bei visi piliečiai, užstojusieji kelią ilgapirščiams valdininkams, sukaupusiems savo turtus rengiant “Viljamso” bei kitas aferas, kurių rezultatas – plikai išrengta Lietuva. Veikėjų, kurie ant savo žaidimo kortos stato valstybingumo pamatus, taikiklyje – piliečiai besipriešinantys valstybės turto grobstymams. Šiandien smūgis nukreiptas į žmones, kurie savo darbais įrodo, kad Lietuvoje įmanoma dirbti nevagiant, o atvirkščiai – papildant mokesčiais Respublikos biudžetą, - į kompanijos “Aviabaltika” kolektyvą bei jo vadovą Jurijų Borisovą.

Kiekvieną valandą ant visuomenės išliejama tendencingos informacijos dozė, kuri, pagal sąmokslininkų sumanymą, turėtų “praskalauti” smegenis eiliniam lietuviui. Juk, anot lietuviškos patarlės, lašas po lašo ir akmenį pratašo, o ką gi jau kalbėti apie žmogų?

Dabartinio sąmokslų organizatoriai savo veiksmais sutrypė ne tik Prezidento, bet ir valstybės autoritetą bei prestižą.

Neužkirtus kelio absoliučiam teisinių normų nepaisymui,

KITAS, kuris bus slaptai sekamas,

KITAS, kurio asmeniškais telefono pokalbiais susidomės valstybės specialiosios tarnybos,

KITAS, kurį išsikvies Komisija (bet jau ne Seimo, o Ypatingoji),

BŪSITE JŪS, gerbiamasis Skaitytojau.

Į mūsų valstybę vėl bando gražinti visuotinę baimę, nepasitikėjimą, įtarumą, šmeižtą, įstatymais nebevaržomą sekimą. Šalies Prezidentą bandoma paversti tylinčia marionete, sukaustyti sąmokslu antrankiais jo valią bei konstitucines teises.

Nuaidėjo "X" valandos varpo dūžiai.

Kas išduoda šalies interesus? Kokie sąmokslu organizatorių tikslai?

Į tai bandoma atsakyti šiame leidinyje.

Pabandykite ir Jūs, gerbiamasis Skaitytojau, pažvelgti į tuos įvykius kitomis akimis, pamatyti, kas slypi po ta, Jums rodomo politinio spektaklio, skraiste.

2003 m. gruodis.

Apginkime demokratiją

1991 m. sausio avansas už 2003 m. lapkričio egzekuciją

Valstybės saugumo departamento direktorius Mečys Laurinkus įpūtė dabartinį „grėsmės nacionaliniam saugumui“ gaisrą, prilyginamą 1991 m. sausio įvykiams. Dr. Rūta Gajauskaitė: „Prezidentūros skandalą daugelis jau vertina kaip įvykį, tolygų Sausio 13-ajai. Ta pati įtampa, grėsmė ir nerimas. Ir ta pati pavardė abiejų įvykių pradžioje – M.Laurinkus. Ir tada, 1991 metų sausį, saugumo vadovas stovėjo Seimo tribūnoje, ir dabar būtent žiniasklaida, gaudama iš saugumo tikslingai parinktos informacijos porcijas, kasdien didina įtampą ir vykdo skandalo sumanytojų užduotis. 1991 metais deputatai už pasiūlymą skaityti laikraščius M.Laurinkų pašalino iš saugumo vadovo posto. Nors jo aplaidaus darbo padariniai – pralietas žmonių kraujas bei suluošinti gyvenimai – gal

turėjo būti ir griežčiau įvertinti (...) Ar tai bausmė už pražiopsotą, švelniai tariant antrinę rusų okupaciją?

O gal avansas už būsimą šiandieninę Prezidento egzekuciją?“ („Lietuvos aidas“, 2003 m. lapkričio 19 d.)

M.Laurinkui primintina, kad operatyvinės informacijos paviešinimas, net ir tuo atveju, jeigu ji surinkta nepažeidžiant įstatymų, - NUSIKALTIMAS, už kurį numatyta baudžiamoji atsakomybė.

2003 m. gruodis.

Apginkime demokratiją

2003 m. egzekucijos mechanizmą užsuko Artūras Paulauskas, 2000 m. teisme įrodęs, jog „Aviabaltika“ nepažeidė įstatymų

2003 m. lapkričio 4 d. „Lietuvos rytas“ išspausdino pokalbį su Seimo pirmininku Artūru Paulausku „Po įtarimų – sunkus kelias iš klampynės“. Štai ištrauka iš šio pokalbio:

„ – Ar nevirpa širdis pagalvojus, kas iš viso to išeis, arba galbūt dėl artėjančio triumfo nuojautos?

- Ne. Nei viena, nei kita. Aš galvoju kaip žmogus, kuris užsuko šį mechanizmą, kuris davė impulsą veikti...

- Ar esate pasirengęs prisiimti atsakomybę, jeigu paaiškėtų, kad didžioji dalis informacijos pažymoje yra netiksli?

- ... Aš klausiau M.Laurinkaus, kokia medžiaga galima patvirtinti kiekvieną pažymos žodį. Jis man pasakė, kad kiekvienas sakinytis pagrįstas didele sukaupta medžiaga. Mane tai įtikino... Esu įsitikinęs, kad jis kiekvieną sakinį apgalvojo ir atsako už tai... Mano

reikalas buvo ne tikrinti tą informaciją, o duoti eiga, kad ji pradėtų dirbti. Kas bus po to? Ne viskas yra ir mano žinioje...

“2000 m. A.Paulauskas kaip advokatas teisme apgynė kompanijos „Aviabaltika“ garbę. Teisme jis pasakė: „Ši publikacija (laikraštyje „Tėviškės žinios“) sensacijų skiltyje kompanijai sudavė gana didelį smūgį.

Tai mintis, kad konkurentų negeras darbas. Norėta pažeminti ieškovo („Aviabaltikos“) gerą vardą, sumenkinti autoritetą... Išdėstyta, kad „Aviabaltika“ užsiima kontrabanda ir nurodo net detales, pažymima, kad tarpininkauja prekyba karinėmis detalėmis... Straipsnis neatitinka tikrovės ir tuo būdu padarė žalą.”

Teismas patenkino advokato A.Paulausko prašymą.

2001 m. gegužės 16 d. laikraštyje „Tėviškės žinios“ buvo atspausdintas toks paneigimas: „1999 m. gegužės 13 d. laikraštyje „Tėviškės žinios“ buvo paskelbta žurnalistės L. Navickaitės publikacija „Milijono vertės kontrabanda ar legalus verslas?“. Straipsnyje neatitinka tikrovės šie teiginiai:

1. pirmoje straipsnio dalyje teiginys – „... policijos pareigūnai aviacijos kompanijoje „AVIABALTIKA“, įsikūrusioje Karmėlavoje, aptiko sraigtasparnių dalis, kurios, pirminiais duomenimis, į mūsų šalį įvežtos kontrabanda. Dviejų komplektų sraigto menčių bei 4 reduktorių, skirtų kariniams sraigtasparniams Mi-24, vertės apie 1 mln. Lt“ – neatitinka tikrovės;

2. antroje straipsnio dalyje teiginys – „... bendrovė tarpininkaudavo įvežant į Lietuvą ir išvežant iš jos karinės paskirties aviacijos techniką bei jos detales“ – neatitinka tikrovės;

3. ketvirtoje straipsnio dalyje teiginys – „... Ūkio ministerija panaikino jos veiklos leidimą“ – neatitinka tikrovės;

4. penktoje straipsnio dalyje teiginys – „...veikla, kurios net 90 proc. buvo neteisėta, bendrovė galėjo užsiimti apie dvejus metus“ – neatitinka tikrovės;

5. šeštoje straipsnio dalyje teiginys – „...Jos metu aviacijos kompanijoje buvo aptiktos karinio sraigtasparnio Mi-24 dalys, nors dokumentuose tvirtinta, jog šios dalys priklauso civilinės paskirties sraigtasparniui Mi-8“ – neatitinka tikrovės;

6. šeštoje straipsnio dalyje teiginys – „...vienuose dokumentuose aiškiai nurodoma, jog civilinės paskirties sraigtasparnio Mi-8 detalės išvežamos į vieną užsienio valstybių, o po kelių dienų krovinys grąžinamas kaip nekokybiškas, tačiau dokumentuose tvirtinama, jog grąžinamos Mi-24 dalys“ – neatitinka tikrovės.

UAB „Tėviškės žinios“ atsiprašo UAB AK „AVIABALTIKA“.

2003 m. gruodis.

Apginkime demokratiją

2003 m. Seimo komisijos verdiktas: „Aviabaltika“ įstatymų nepažeidė

Pirmą kartą Lietuvos istorijoje Laikinoji Seimo komisija “Dėl galimų grėsmių Lietuvos saugumui tirti” dirbo viešai. Bet dešimtys iki šiol sukurtų komisijų tokios galimybės neturėjo.

Visuomenei buvo pateikiamos tik komisijos išvados, o pats komisijos darbo procesas likdavo paslapyje. Todėl pasinaudodami galimybe norėtume supažindinti Lietuvos gyventojus su kai kuriais faktais, kurie nebuvo paviešinti konservatorių iniciatyva

sukurtos Laikinosios komisijos skambiu pavadinimu – “Kontroliuojamų prekių eksporto problemoms ir su tuo susijusiai “Aviabaltika” veiklai iširti” – išvadose. Šios komisijos pirmininku buvo paskirtas “kompetentingas žmogus”, tiksliau dama, “gerai” išmananti tarptautinius teisės aktus, reglamentuojančius karinės bei dvigubos paskirties prekių eksportą, – Rasa Juknevičienė.

2003 m. sausio 27 d. komisija išsikvietė pasiaiškinti “Aviabaltikos” atstovus, kurie pareiškė, kad “Aviabaltika” visada laikėsi ne tik Lietuvos įstatymų, bet ir tarptautinių aktų bei sutarčių nuostatų, tame tarpe ir Wassenaaro susitarimo. Tarsi pabudusi iš miegų, R. Juknevičienė paklausė – **“Kas tas vasenaras?”**

Klausimas suglumino “Aviabaltikos” atstovus. Valstybės veikėjui, kuriam tenka spręsti karinės bei dvigubos paskirties prekių eksporto problemas, nežinoti apie tarptautinį Wassenaaro susitarimą tolygu Seimo nariui neišmanyti Konstitucijos.

Ar gali komisija, kuriai vadovauja žmogus, nežinantis pagrindinio tarptautinio teisės akto, pateikti išvadas, kad “Aviabaltika” pažeidė kokius tarptautinius teisės aktus ir nuostatus? Tai grubus politiko etikos pažeidimas, kai savo asmeninę ir, beje, nekompetentingą nuomonę jis pateikia lyg tikrovę.

V. Adamkaus patarėjų “žygdarbiai”

Skandalo dėl Prezidento R. Pakso patarėjų įkarštyje, visuomenei vertėtų žinoti Prezidento V. Adamkaus patarėjų “žygdarbius”. Štai ištrauka iš 3-iojo komisijos posėdžio (2003 m. sausio 20 d.), vadovaujamo R. Juknevičienės, kuriame buvo apklausiamas Generalinės prokuratūros atstovas.

Komisijos narys, liberalas R.A. Sedlickas:

“Mano toksai gan nejuokus klausimas. Visi žinome, kad čia tokia juoda skylė, kur įstatymų nebuvo. Dabar prokuratūra praleidžia, kiek? Tris su puse metų: tai iškelia (bylą), tai nutraukia, vėl iškelia, tai nežino, ką toliau daryti. Mes mokam pinigų už tokias procedūras tris, du, pusę metų, kur – ar yra pažeidimas ar ne, aš manyčiau, turėtų būti nutarta pirmą dieną. Aš žiūriu iš kompanijos pozicijų: jei mane tampo prokuratūra po visas lankas ir iškelia bylą tris kartus, ir nutraukia tris kartus, tai kas čia vyksta? Mano klausimas dėl prokuratūros veiklos: jei yra pažeidimas – darykit, jei nėra pažeidimo – nedarykit. Ar žinot, kas čia darosi?”

Generalinės prokuratūros vyriausiasis prokuroras A. Kliunka:

“(…) po kiekvieno (prokuratūros) atsisakymo iškelti bylą Krašto apsaugos ministerija atkakliai siekė, kad (byla) būtų tirama toliau. Kažkodėl medžiagą teikė ne tiesiogiai prokuratūrai, tačiau per Prezidentūrą, teikdavo tą medžiagą Prezidento patarėjas, vėliau ateidavo Krašto apsaugos ministerijos atstovai, ir jie, galbūt ne teisininkai, tą medžiagą vertindavo vienpusiškai. Įsikąsdavo tą momentą, kad tai yra, jų nuomone, karinio malūnsparnio detalės, nežiūrint visų kitų požymių: kad nėra kontrabandos sudėties, kad dokumentai nesuklastoti, kad gabenta atvirai per muitinę, kad muitininkai tikrino, kad nėra sąrašė prekių, kurioms reikia leidimo, kad būsima paskirtis civilinė. Vis tiek pakartotinai kiekvienu atveju, pirmu atveju – kai buvo atnaujinta (byla) kreipdavosi papildomai, o antrą kartą – kai buvo atsisakyta kelti bylą, per Prezidentūrą klausė, koks sprendimas?”

Ar dar reikia ką nors pridurti? Bandymai susidoroti su verslo konkurentais politikų rankomis laikomi pačiu niekingiausiu būdu. Bet kai kam tai pasirodė priimtina.

2003 m. gruodis.

Apginkime demokratiją

Jurijaus Borisovo pilietybė

Viena iš didžiausių, sensacingiausių, todėl pastaruoju metu itin dažnai eskaluojamų Prezidento R.Pakso “nuodėmių”, pasirodo, yra Lietuvos pilietybės suteikimas Jurijui Borisovui. Seimas taip susirūpino šiuo klausimu, kad net in corpore kreipėsi į Konstitucinę Teismą, prašydamas išaiškinti, ar Prezidento dekretas dėl pilietybės suteikimo neprieštaravo Lietuvos Respublikos Konstitucijai. Kol Konstitucinis Teismas nagrinėja šį klausimą, panagrinėkime ir mes kai kuriuos šios istorijos niuansus. Taigi J. Borisovas Lietuvos piliečiu tapo pagal 1989 m. lapkričio 3 d. Pilietybės įstatymą (ar dar pamenate žaliuosius laikinus Lietuvos piliečio pažymėjimus?), t.y. tuo pačiu keliu, kaip ir mes visi. Verta pabrėžti, kad J. Borisovas yra verslininkas ir savo verslą plėtoja ne tik Lietuvoje, bet ir Rusijoje. Rusijos institucijos, sprendžiančios valstybinių užsakymų klausimus, nuolat pabrėždavo, kad Sankt Peterburgo įmonės “SPARK” savininkas yra užsienietis. Jis, kaip verslininkas, pateko į gana keblią situaciją: negauti Rusijos užsakymų kiekiai neigiamai atsiliepėdavo “Aviabaltikos” veiklai. O stabiliai dirbanti “Aviabaltika” – tai milijoniniai mokesčiai į Lietuvos valstybės biudžetą. Tokios aplinkybės ir nulėmė J.Borisovo sprendimą kreiptis dėl Rusijos pilietybės suteikimo. Kaip žinoma, skirtingai nuo kitų valstybių, kuriose piliečiams nėra apribojimų turėti kelias pilietybes, LR Pilietybės įstatymo 18 str. 3 d. numatyta, kad asmeniui įgijus kitos valstybės pilietybę, jis netenka Lietuvos pilietybės. J.Borisovas Lietuvos piliečiu buvo iki 2003 m. kovo 17 d. Kovo 18 d. jis gavo Rusijos Federacijos piliečio pasą. Kai tai įvyko, būdamas lojalus ir gerbdamas įstatymus J. Borisovas asmeniškai pats pranešė Lietuvos įgaliotoms institucijoms, kaip ir numatyta Pilietybės įstatymo 21 str. 4 d. ir automatiškai pagal LR Pilietybės įstatymą prarado Lietuvos pilietybę, o ne pats jos atsisakė.

Su Lietuvos Respublikos Prezidentu Valdu Adamkumi Jurijui Borisovui 2001 m. birželyje įteikus S.Dariaus ir S.Girėno medalį už nuopelnus Lietuvos aviacijai.

Kad vėl taptų Lietuvos piliečiu, kurios gyventoju ir piliečiu jis buvo nuo 1962 metų, J.Borisovas privalėjo kreiptis į Prezidentą su prašymu suteikti Lietuvos pilietybę – šį kartą išimties tvarka. Prezidentas Rolandas Paksas prašymą patenkino 2003 m. balandžio 11 d. Kodėl kilo toks skandalas, sveiku protu nesuvokiama. Juo labiau, kad tokiais pat dekretais ir tokia pačia išimties tvarka Lietuvos piliečiais yra tapę apie tūkstantį asmenų. Bet nei Prezidento Algirdo Brazausko, nei Prezidento Valdo Adamkaus niekas nekaltino, nors jie mūsų šalies piliečiais „padarė“ ne tik žymias mokslo, kultūros, meno ar kitose srityse Lietuvai nusipelnusias asmenybes. Pavyzdžiui, Algirdas Brazauskas „pamalonino“ Leną Lolišvili, Valdas Adamkus – patį Šabtajų Kalmanovičių, sraigtasparnių remonto bendrovės „Helisota“ gamybos direktorių Jurijų Sokolovą ir daug kitų veikėjų. Kodėl gi tuomet nesuteikus Lietuvos pilietybės žmogui, kurio dėka buvo sukurta daugiau nei 100 darbo vietų, sumokėta biudžetui 18 milijonų litų mokesčių, skiriamos milžiniškos lėšos labdarai, finansuoti keli reikšmingi šalies įvaizdžiui nekomerciniai projektai? Jei kiekvienas verslininkas taip pat sąžiningai mokėtų mokesčius ar teiktų finansinę paramą, visi Lietuvos žmonės gyventų geriau. Štai kad ir minėtas pavyzdys, jog „Aviabaltika“ šalies biudžetą papildė 18 mln. Lt. Paskaičiuokime. Iš šių pinigų galima išmokėti pensijas 50 tūkstančių pensininkų. Be abejonų, žmonės dirbantys Lietuvos labui, yra verti Lietuvos Respublikos pilietybės.

2003 m. gruodis.

Apginkime demokratiją

Atviras laiškas Lietuvos Respublikos Prezidentui, Ponui Rolandui Paksui

Gerb. pone Prezidente,

Mus, eilinius Lietuvos piliečius, aviacijos kompanijos „Aviabaltika“ darbuotojus, itin žeidžia žiniasklaidos eskaluojama nežabota, peržengusi visas padorumo ribas melo ir veidmainystės kampanija. Nelaukiant nei Laikinosios Seimo komisijos išvadų, nei teismo nutarčių mums jau kabinamos nusikaltėlių ir teroristų etiketės. Mes puikiai numanome, kokios jėgos inicijavo šią kampaniją. Tai jėgos, kurios trokšta revanšo dėl pralaimėtų Prezidento rinkimų. Tai jėgos, kurioms mūsų šalis - tik menka, nereikšminga korta asmeninėje kovoje dėl valdžios. Veikiausiai valdžios siekis toks stiprus, jog jo nesustabdo jokios ribos. Štai jau savaitę žiniasklaidoje aptarinėjama galimybė atimti Lietuvos Respublikos pilietybę iš žmogaus, kuris visą savo gyvenimą gyveno Lietuvoje, čia vedė, augino savo vaikus. Būtent Lietuvoje jis kūrė savo verslą, sukūrė darbo vietas šimtams žmonių. Per šimtą šeimų sieja savo ateitį būtent su „Aviabaltika“. Mes kalbame apie savo vadovą, kuriuo tikime, kurio sąžiningumu neabejojame, su kuriuo pasirengę būti iki galo, mes kalbame apie savo kompanijos prezidentą poną Jurijų Borisovą. Kaip galima abejoti šio žmogaus nuopelnais mūsų valstybei? Jo dėka į valstybės biudžetą įplaukė daugiau nei 18 milijonų litų mokesčių, sukurta per šimtą darbo vietų, dešimtims organizacijų teikta labdara, tarp jų:

Vilniaus Gedimino Technikos Universitetas,

Kauno vaikų globos namai „Saulutė“,

Kauno vaikų globos namai „Atžalynas“,

Valenčiūnų aeroklubas,

Lietuvos muzikų rėmimo fondas,

Lietuvos laisvosios rinkos institutas,
Lietuvos aeroklubas,
Labdaros ir paramos fondas "Padėkime vaikams ir seneliams",
Kauno m. savivaldybės socialinės rūpybos skyrius ir daugelis kitų.
Būtent Jurijaus Borisovo dėka įvyko pirmasis Lietuvos istorijoje Europos akrobatinio skraidymo čempionatas. Argi tai ne nuopelnai?
Vienintelė jo kaltė yra tai, jog jis visuomet be jokių išlygų gynė savo nuomonę. Vieną kartą patikėjęs Jumis jis visiems laikams tapo Jūsų šalininku, Jūsų požiūrių ir įsitikinimų šalininku. Neturėdami galimybės tiesiogiai apkaltinti Jus, sąmokslininkai bloškė savo jėgas į tuos žmones, kurie kartu su Jumis grindė kelią į permainas. Gerbiamas pone Prezidente, mums daugiau nėra kur kreiptis pagalbos - mes kreipiamės į Jus ir prašome apginti mūsų vadovą nuo šiuo metu jo atžvilgiu vykdomos neteisybės. Jurijus Borisovas yra labiau nusipelnęs garbingo Lietuvos Respublikos piliečio vardo nei surengusieji šią provokaciją.
Mes tikime Jumis.
UAB AK "Aviabaltika" darbuotojai 2003 m. lapkričio 12 d.
2003 m. gruodis.
Apginkime demokratiją

Apginkime demokratiją

*Rolandas Paksas: žmogus ir Politikas (Ištraukos iš A.Potnino ir
A.Zatonskajos knygos)*

Iš I skyriaus

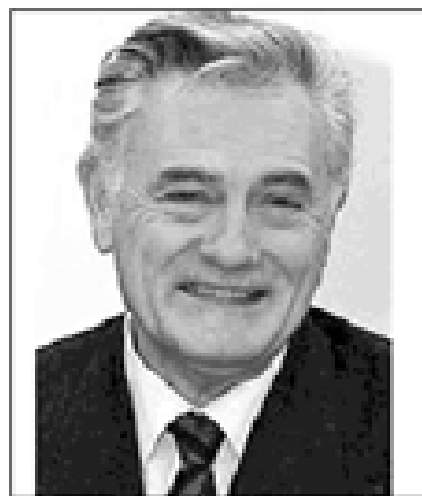
„Visų mūsų ištakos vaikystėje“

Elena glaudė prie krūtinės ilgai lauktą kūdikį. „Dievas dovanojo sūnų. Kokia laimė...“ jos besišypsantis veidas švytėjo, didelės mėlynos akys spinduliavo džiaugsmu. Ji pažvelgė pro langą: debesys niaukė dangų, kilo vėjas. Viduje ėmė kirbėti neaiškus nerimas, Elena dar stipriau priglaudė mažylį. Už lango visiškai sutemo, nors buvo vidurdienis. Kilo audra. Gūsiams pučiantis vėjas lenkė prie žemės medžius, laužė šakas, kėlė ir vartė žemės grumstus. Dangų perskrodė žaibas, beveik tuo pat metu nugriaudėjo griaustinis ir ant Telšių prapliūpo vandens šuorai. Už lango, be liūtis srovių, beveik nieko nebuvo matyti, nesimatė nieko, kas vyko lauke. Elena neramiai žvelgė į sūnaus veidą – berniukas ramiai miegojo...

Maždaug po dviejų valandų audra aprimo, debesys išsisklaidė ir netikėtai nušvito saulė. „Tai geras ženklas, Rolandai,“ – tyliai tarė Elena ir švelniai pabučiavo sūnų. Naujagimio veide nušvito šypsena...

...Feliksui Paksui pasirodė, jog visą savo ankstesnį gyvenimą jis laukė šios dienos – 1956 metų birželio 10-tos dienos, kai gimė jo sūnus Rolandas. Jis nekantraudamas laukė Elenos sugrįžimo iš gimdymo namų, tų pačių Telšių gimdymo namų, kuriuose jau keletą metų ji dirbo medicinos sesele, slaugydama gimdyves ir naujagimius. Dabar ji turėjo pargrįžti namo ne po įprasto budėjimo, o parnešusi namo judviejų sūnų. Dabar jie bus iš tikrųjų laimingi.

Feliksas prisiminė savo vaikystę. Jis augo kaime, šeimoje, kurioje buvo devyni vaikai. Šeima buvo draugiška ir darbšti, kiekvienas žinojo savo pareigas ir be papildomų nurodymų jas vykdė.

Susitikinėjo
ir bendravo su
A.Aksentjev-Kikalishvili

Nesusitikinėjo
ir nebendravo su
A.Aksentjev-Kikalishvili

Finansiniai rėmėjai tapo
patarėjais

Finansiniai rėmėjai
netapo patarėjais

Išimties tvarka suteikė
pilietybę J.Sokolovui,
UAB "Helisota"
darbuotojui

Išimties tvarka suteikė
pilietybę J.Borisovui,
UAB "Aviabaltika"
prezidentui

J.Sokolovo nuopelnai
Lietuvai nežinomi

J.Borisovas sumokėjo
į biudžetą 18 mln. litų
mokesčių, sukūrė
100 naujų darbo
viečių

[...] Kas gi vis dėlto traukė žmones prie Rolando? Kodėl jis visur ir visada tapdavo kompanijos centru? Žmogiškasis žavesys, linksmas būdas, subtilus humoro jausmas, muzikiniai gabumai – vien tik to nepakanka, kad taptum lyderiu. Svarbiausia, ką pastebi daugelis, artimai pažinojusių Rolandą, - tai audringa energija, paslėpta po išoriška ramybe, ir siekis daryti žmonėms gera. Tai ir kėlė jį supusių žmonių norą eiti paskui jį, tikėti juo, padėti [...]

Iš III skyrius

„Kūrybos metas”

[...] Ilgai laukta svajonė išsipildė – Lietuva tapo laisva. Lietuviai dabar galės gyventi taip, kaip svajojo, kaip siekė. Šaliai prieš akis – klestėjimas, daug žadanti ateitis. Nors visi suprato, kad kelias nebus lengvas.

[...] Kaip ir vaikystėje, Kūčių nuotaika buvo ypatinga. Rolandas grįžo namo laikydamas rankose didelius maišus su dovanomis žmonai ir vaikams. Trylikametė Inga dailiai krentančiais plaukais apsilvikiusi gražią suknelę padėjo mamai dengti stalą. Mėlynakis trejų metų Mindaugas, sėdėdamas ant kilimo šalia eglės, žiūrėjo į girliandos švieses ir įvairias ant šakų sukabintas figūrėles.

Susimąstęs Rolandas šypsodamasis žiūrėjo į vaikus. Dabar jis žinojo atsakymą į savo klausimą, kilusį tolimoje vaikystėje... Šalies, kurioje auga jo vaikai, ateitis daugeliu atveju priklauso nuo jo asmeninių pastangų, jo, Rolando Pakso, veiklos.

Dabar jis buvo naujo kelio pradžioje; kelio, kuris, kaip jis jautė, nebus lengvas...

Iš IV skyriaus

“Tikiuosi, kad esu ten, kur ir turiu būti...”

[...] Elena ir Feliksas Paksai sužinojo apie Rolando sprendimą iš televizijos laidos. Feliksas tik palingavo galva ir numojo ranka – tebūnie. Tačiau motinos širdį suspaudė negera nuojauta. Nedelsdama nei sekundės, Elena susirengė kelionėn. Paskutiniu traukiniu iš Telšių ji atvyko į Vilniaus geležinkelio stotį. Buvo jau vėlyva naktis, kai ji atvažiavo prie sūnaus namų.

Duris atvėrė Rolandas. “Gal vis dėlto nebūsi premjeras?...” – su nerimu paklausė motina [...]

Rolandas išėjo iš savo kabineto jau gerokai po vidurnakčio. Trumpai pastovėjo vidiniame kiemelyje. Po tvankaus kabineto lauko oras pasirodė jam itin gaivinantis. Tą vakarą premjeras grįžo į savo namus Šilo gatvėje. Rolandas Paksas principingai atsisakė jam skirtos ministro pirmininko rezidencijos. Jis turi gyventi tarp žmonių, o nesislapstyti nuo jų po devyniais užraktais elitiniuose rūmuose.

Namo langai apšviesti – Laima dar nemiegojo. Prie namo vartų jau stovėjo policininko būdelė. “Greitai dirba, - pagalvojo Rolandas.- Ryte pakeitė lentelę ant kabineto darbo durų, vakare - jau policijos postas prie mano namų. Ką gi, gal ne be reikalo... priešų, ko gero, greitai atsiras. Daugeliui jų aš su savo programa storiu skersai gerklės...” [...]

Iš V skyriaus

“Ir vėl kova...”

[...] Nuoširdžiai ketindamas pabaigti kiekvieną pradėtą darbą, Rolandas pradeda veikti, nekreipdamas dėmesio į ir po rinkimų besitęsusias slaptas intrigas, užkulisinį bruzdesį. Visas savo jėgas ir mintis jis nukreipia į realią veiklą. Nenori gaišti laiko politiniams žaidimams. Užtat tiems, kurių pagrindinis tikslas – išlaikyti asmeninį statusą ir valdžią, - laiko intrigoms pakanka...

[...] 2001 metų birželio 21 dieną Prezidentas savo dekretu nušalina ministrą pirmininką Rolandą Paksą nuo pareigų. Rolandą vėl nustebimo greitas Vyriausybės aparato ūkio

tarnybos darbas. Lentelę ant premjero kabineto durų, kaip ir praeitą kartą, pakeitė tą pačią dieną. Viskas įvyko žaibiškai...

“Kodėl šiame nuostabiame krašte klesti korupcija ir nusikalstamumas, kodėl žmonės išvažiuoja iš čia į užsienį?.. Nejaugi lietuviai neverti laimingo ir gero gyvenimo savo šalyje?..” – Rolandas susimąstęs ėjo Neries pakrante. Sunkiomis savo gyvenimo akimirkomis jis visada stengėsi pabūti vienas, pamąstyti. Norėjosi apgalvoti viską, kas buvo padaryta, ir ką dar norėtusi padaryti. Karšta vasaros popietė. Danguje nė debesėlio. Tačiau ore jau tvyro artėjančios audros nuojauta. Jau greitai stiprus vėjo gūsis palenks medžių šakas, dangus aptems, užsitrauks debesys... Taip būna ir žmogaus gyvenime...

“Kuo daugiau stengies gyvenime pasiekti, tuo daugiau atsiranda priešų ir pikta menančių žmonių...” - Rolandas nejautė nė nuovargio, nė nusivylimo, nė nuoskaudos. Tik, kaip ir anksčiau, norą veikti [...]

2003 m. gruodis.

Apginkime demokratiją

Jurijus Borisovas (biografija)

Jurijus Borisovas gimė 1956 m. gegužės 17 d. Rusijos Primorės krašto Chasano rajono Kraskino gyvenvietėje kariškio šeimoje.

1962 m., perkėlus tėvą tarnauti į naują vietą, šeima persikėlė į Marijampolės (buv. Kapsuko) miestą, kur Jurijus pradėjo lankyti pradinę mokyklą.

1964 m. tėvas perkeltas tarnauti į Šiaulius. Čia 1973 m. Jurijus Borisovas baigė 4-ąją vidurinę mokyklą.

Tais pačiais 1973 m., perkėlus tėvą, jo šeima persikėlė į Kauną, o Jurijus pradėjo dirbti Kauno sraigtasparnių gamykloje tekintuju.

1974 m. Jurijus įstojo į Rygos Civilinės aviacijos inžinierių institutą, kurį baigė su pagyrimu 1980 m. ir įgijo lėktuvų bei aviacinių variklių eksploatavimo inžinieriaus specialybę.

1980 m. buvo pašauktas karinėn tarnybon. Iki 1982 m. jis ėjo Mi-8 sraigtasparnio borto techniko pareigas Šiaurės laivyno aviacijoje Katunino gyvenvietėje netoli (40 km) Archangelsko miesto.

Nuo 1982 iki 1984 metų jis tarnavo Kaune – atskiroje sraigtasparnių eskadrilėje, kaip Mi-6 sraigtasparnio borto technikas.

1984-1985 metais sraigtasparnio borto techniku tarnavo Afganistane, turi kovinių apdovanojimų.

1985 m. J.Borisovas grįžo į Kauną ir iki 1987 m. tęsė karinę tarnybą Atskirajame sraigtasparnių pulke, eidamas šias pareigas:

- sraigtasparnio bei variklių reglamentinių darbų grupės vyresnysis technikas;
- sraigtasparnio bei variklių reglamentinių darbų grupės viršininkas;
- sraigtasparnių eskadrilės inžinierius;
- sraigtasparnių pulko techninio ir eksploatacinio dalinio viršininkas.

1987-1991 m. J.Borisovas – Kauno sraigtasparnių gamyklos cecho viršininkas.

1990 metais jis baigė prof. N.Žukovskio inžinierinę karinio oro laivyno akademiją, gavo karininko su aukščiausiu išsilavinimu kvalifikaciją.

Atitarnavęs 10 karinės tarnybos metų J.Borisovas 1991 m. baigė tarnybą, turėdamas majoro laipsnį.

Tais pačiais metais jis įsteigė uždarają akcinę bendrovę “Šansas”, kuri 1994 m. reorganizuota į UAB “Aviabaltika”. Nuo 1998 metų J.Borisovas – Sankt Peterburgo kompanijos “SPARK” direktorių tarybos pirmininkas. Įmonėse, kurioms šiandien vadovauja J.Borisovas, dirba daugiau kaip 1000 žmonių.

2003 m. gegužės mėnesį jis apgynė mokslo kandidato disertaciją tema “Gamybinės ir komercinės firmos vidurinės grandies vadybininkų motyvacinės sferos bei savimonės ypatumai”. Parašė daugiau kaip 10 mokslinių darbų.

Vedęs, turi tris vaikus.

Iš pagrindinių jo pomėgių galima paminėti:

- mažąją aviaciją,
- motosportą,
- lauko tenisą,
- vandens sportą.

2003 m. gruodis.

Apginkime demokratiją

Kompanija “Aviabaltika” - patikimas verslo partneris

2002 m. sausio mėnesį Meksikoje su oficialiu vizitu lankėsi Lietuvos Respublikos Prezidentas Valdas Adamkus. Derybose su Meksikos Prezidentu Visente Foksu buvo

pažymėta, jog svarbiausias Meksikos prekybinis partneris Lietuvoje - kompanija "Aviabaltika". Lietuviškų gaminių eksporto apimtis į Meksiką 2002 m. sudarė 49 mln. Lt, iš jų "Aviabaltikos" eksportas - 36 mln. Lt. Šia proga žurnalas "Difusión y actividades de la Presidencia" ("Prezidentūros žinios ir veikla") rašė: "Kompanijos "Aviabaltika" veikla Meksikos aviacijos rinkoje prasidėjo daugiau kaip prieš penkerius metus. Per tą laiką pasiekti reikšmingi laimėjimai. 2000 m. kompanija "Aviabaltika" Federalinei apsaugos policijai patiekė tris sraigtasparnius Mi-17MTV-1. Tai buvo pirmoji rimta "Aviabaltikos" kompanijos sutartis Meksikoje. Sutartis įvykdyta visus išipareigojimus atlikus numatytu laiku ir tiksliai pagal visus juridinius bei finansinius formalumus. Kompanija "Aviabaltika" surengė Federalinės apsaugos policijos specialistų kvalifikacijos kėlimo ir praktinių įgūdžių tobulinimo kursus sraigtasparnių Mi-17MTV-1 eksploataavimo ir techninės priežiūros srityje. Dabar Federalinės apsaugos policijos specialistai kartu su kompanijos "Aviabaltika" specialistais puikiai eksploatuoja sraigtasparnius Mi-17-MTV-1 ir atlieka jų techninę priežiūrą, pasiekę aukščiausią tokio tipo sraigtasparnių parengimo skrydžiams lygį Meksikoje".

2003 m. gruodis.

Apginkime demokratiją

Verslininko Jurijaus Borisovo veiklos rezultatai

1991 m. rugsėjo 3 d. Jurijus Borisovas Kaune įkūrė UAB "Šansas". Pagrindinė veiklos kryptis iš pradžių buvo bendroji komercija: statybinės medžiagos, trikotažas, avalynė.

Nuo 1992 m. vidurio UAB "Šansas" užsiėmė tik aviacijos verslu.

1994 m. UAB "Šansas" buvo reorganizuota į AK "Aviabaltika".

Tais pačiais metais "Aviabaltika" Rumunijos Vidaus reikalų ministerijos užsakymu suremontavo pirmąjį sraigtasparnį Mi-8MB.

1996 m. atidaryta atstovybė Maskvoje.

1997 m. atidarytos atstovybės Indijoje ir Šri Lankoje.

1998 m. Jurijus Borisovas įsigijo "SPARK" gamyklos akcijų paketą ir tapo šios gamyklos direktorių tarybos pirmininku.

1999 m. atidaryta "Aviabaltikos" atstovybė Meksikoje.

Tais pačiais metais Kaune įkurta aviakompanija "TransAviabaltika".

2000 m. įkurta skraidymo mokykla Panevėžyje.

J. Borisovo vadovaujamos įmonės užsakovams siūlo:

- kapitalinį sraigtasparnių Mi-8/Mi-17 bei Ka-32, visų jų serijų ir modifikacijų remontą, išvardytų sraigtasparnių agregatų ir sistemų remontą;
- visų šių sraigtasparnių komplektuojančių dalių remontą;
- sraigtasparnių modernizaciją, įdiegiant Rusijos bei kitų valstybių gamintojų papildomą įrangą;
- techninį sraigtasparnių aptarnavimą, garantines ir eksploatacines paslaugas;
- aviacinės technikos, remonto komplektų, atsarginių dalių tiekimą;
- antžeminės įrangos, kontrolinės aparatūros aviacinės technikos remontui ir eksploatacijai tiekimą;
- serviso centrų aviacinės technikos aptarnavimui visišką įrengimą;
- aviacinės technikos pardavimą;
- keleivių ir krovinių gabenimą oro transportu;

- aviacinio bei inžinerinio personalo apmokymą, jo kvalifikacijos kėlimą specializuotame mokymo centre, suteikiant galimybę susipažinti su veikiančia gamyba, skridimo simulatorių centru, nuosavu sraigtasparnių parku;
- aviacijos verslo specialistų kvalifikacijos kėlimą;
- lengvųjų lėktuvų pilotų mokymą;
- aukštojo pilotažo lakūnų kvalifikacijos kėlimą;
- jaunimo ekstremalaus sporto stovyklas.

Šiuo metu įmonių, kurioms vadovauja Jurijus Borisovas, paslaugomis naudojami užsakovai iš daugiau nei 40 valstybių.

Įmonės turi tarptautinį JAR-145 sertifikata.

Įmonės, vadovaujamos J. Borisovo, įnešė svarų indėlį į aviacijos plėtrą:

- sukurtas specializuotas tarptautinės klasės sraigtasparnių mokomasis centras su moderniausiomis mokymo metodikomis, skraidymo simulatorių kompleksu;
- kartu su Rusijos aviacijos mokslo lyderiais, tokiais kaip prof. N. Žukovskio aero ir hidrodinamikos institutas, sukurtas pirmasis pasaulyje kompleksinis Mi-8MTV/Mi-17 simulatorius;
- suprojektuoti ir įkurti sraigtasparnių techninio aptarnavimo ir remonto centrai;
- sukurti unikalūs elektroniniai sraigtasparnių Mi-8/Mi-17 atsarginių dalių, jų variklių bei pagrindinių reduktorių katalogai;
- “Aviabaltikos” skraidymo mokyklos bazėje 2002 m. organizuotas pirmasis Lietuvos istorijoje Europos 13-asis aukštojo pilotažo čempionatas;
- Jurijaus Borisovo dėka Lietuvos aukštojo pilotažo rinktinė sėkmingai treniruojasi ir dalyvauja Europos ir pasaulio čempionatuose.

Jurijaus Borisovo vadovaujamos įmonėse dirba daugiau kaip 1000 darbuotojų. Vien į Lietuvos biudžetą per 13 verslo metų sumokėta daugiau nei 18 milijonų litų mokesčių. 2003 m. gruodis.

Apginkime demokratiją

Lietuvoje – dvigubi standartai

Vadinamajame Prezidentūros skandale kvailio vaidmuo teko tūlam Josifui Legenzovui. Pagrindinei intrigai užteko žinios apie tai esą jis buvo žiauriai sumuštas. Buvo laikai, kada šis ponas dirbo kartu su J. Borisovu. To fakto, kad J. Borisovas išvijo J. Legenzovą iš kompanijos už veidmainystę ir intrigas, užteko tariamoms sąsajoms su provokacija, turinčia kriminalinį prieskonį ir pirmuoju “nekalto kraujo” praliejimu šiame politiniame skandale.

“Idėjiniai nesutarimai”

J. Borisovas:

“1997-aisiais aš išvijau J. Legenzovą iš kompanijos už veidmainystę ir niekšybes. Šį faktą J. Legenzovas pradėjo aiškinti “idėjiniais nesutarimais” su manimi, taip bandydamas paslėpti vagystes, nes išeidamas iš “Aviabaltikos” dar ir apsigogė.

1999-aisiais tuometinė konservatorių vyriausybė be jokio konkurso pavedė “Helisotai” suremontuoti 8 sraigtasparnius. Iš Privatizavimo fondo tam reikalui buvo skirta 26 mln. Lt. Ne mažiau 10 mln. Lt iš šio sandėrio nukeliavo ten pat, kur pelnas iš liūdnei pagarsėjusios sutarties su “Williams”.

Po to, kai mes viešai paskelbėme apie tai, kaip įžūliai “Helisota” apvagia Lietuvą, “Aviabaltiką” pagal tiesioginius nurodymus “iš viršaus” užgriuvo įvairiausi tikrintojai, pradėtos baudžiamosios bylos. Taip mums nurodė, kad “nelįstume, kur nedera”.

Manau, visi suprato, kodėl konservatoriai taip nekenčia “Aviabaltikos”, kodėl J. Legenzovas kartu su jais išiveltų į bet kokią intrigą. Todėl dar kartą kartoju: J. Legenzovas - žmogus, apvogęs Lietuvą. Nėgana to, dar ir provokatorius, kurį galime laikyti vienu iš sąmokslu prieš Lietuvos Prezidentą ir tautą dalyvių”.

“Helisota” Jupiterio vaidmenyje

Senovės romėnų mintis, kad Jupiteriui leistina žymiai daugiau nei jaučiui, kaip niekada pravertė ir šiandien. Laikinoji Seimo komisija, vadovaujama p. Juknevičienės, nagrinėjo, ar teisėtai “Aviabaltika” eksportavo sraigtasparnius į Sudaną. Per patį posėdžių įkarštį “Helisota” nutarė išbandyti leistinumą ir eksportavo Mi-17 į tą patį Sudaną. Ši informacija tapo daugeliui žinoma. Galėjo kilti skandalas. Tačiau “suveikė” “Helisotos” “stogas” ir transportiniam lėktuvui IL-76 su pakrautu sraigtasparniu Mi-17, skirtu Sudanui, šaliai, remiančiai terorizmą, teko keisti skrydžio planą ir į Sudaną skristi per Jungtinius Arabų Emyratus.

Laikinoji Seimo komisija nereagavo į šį J. Legenzovo akibrokštą. Ko gero, nieko keisto: juk Komisija, vadovaujama p. Juknevičienės, buvo įsteigta “Aviabaltikos”, o ne “Helisotos” tariamoms nuodėmėms nagrinėti.

Kitas pavyzdys – Jurijui Sokolovui, “Helisotos” gamybos direktoriui, išimties tvarka suteikta Lietuvos pilietybė. Dekretą dėl pilietybės suteikimo išimties tvarka 2002 metais pasirašė Prezidentas Valdas Adamkus (tiesa, neaišku, kokie p. Sokolovo nuopelnai padėjo jam tapti Lietuvos Respublikos piliečiu). Nė vienas Seimo narys, nė vienas laikraštis, nė vienos televizijos reporteriai neižvelgė šiame dekrete kokių nors įstatymų pažeidimų.

Avarijos - “Helisotos” vizitinė kortelė

Vienas iš “Helisotos” firminių ženklų, neskaitant pomėgio kyštelti leteną į mokesčių mokėtojų kišenę, tapo jų suremontuotų sraigtasparnių avarijos.

2003 m. kovo 26 d. į jūrą nukrito ir nuskendo Lietuvos karinių oro pajėgų sraigtasparnis Mi-8, kurį remontavo “Helisota”. Šešių žmonių įgula tapo mirtino pavojaus aukomis, dviems iš jų tai buvo paskutinis gyvenime skrydis.

Karinių oro pajėgų sraigtasparniui Mi-8, registruotam numeriu “03”, labai nepasisekė – jam teko išverti net keletą “Helisotos” remontų. 1997 m. šis sraigtasparnis Zokniuose krito iš maždaug 10 metrų aukščio. 1999 m. tas pats sraigtasparnis Pociūnuose krito iš maždaug trijų kilometrų aukščio, laimei, pilotui pavyko jį suvaldyti. Paaiškėjo, kad po pirmosios avarijos “Helisota” pakeitė sraigtasparnio korpusą kitu, nurašytu prieš 18 metų ir ilgą laiką prastovėjusiu šios liūdnei pagarsėjusios kompanijos teritorijoje. Sveiku protu nesuvokiama, kaip dėl trumpalaikio pelno galima sukelti mirtiną pavojų įgulos nariams.

2002 m. vasarį 360 m nuo kranto audra nubloškė ant seklumos Danijos žemkasę “Machaveli”. Gelbėjimo operacijoje turėjo dalyvauti ir sraigtasparnis, už kurio remontą valstybė “Helisotai” sumokėjo milžinišką sumą. Už šiuos pinigus jame turėjo būti sumontuota supermoderni paieškos ir gelbėjimo įranga, atitinkanti NATO standartus. Deja, šis sraigtasparnis danų žemkasės įgulos neišgelbėjo, nėgana to, netgi nesugebėjo nutūpti Nemirsetoje, o išskrido į Kauną. Danų jūrininkus išgelbėjo Švedijos Jūrų paieškos ir gelbėjimo centro sraigtasparnis, atskridęs iš Gotlando salos.

Kuo gi skiriasi švedų gelbėtojų sraigtasparnis nuo mūsų Karinių oro pajėgų naudojamo Mi-8, kurį viso pasaulio aviacijos specialistai pripažįsta vienu patikimiausių? Skirtumas vienintelis – remonto ir techninio aptarnavimo kokybė.

“Helisota”, kuri spėjo liūdnai pagarsėti jos suremontuotų sraigtasparnių avarijomis, taip pat atsainiai ir neatsakingai remontuoja ir kitą aviacinę techniką. Lėktuvas Jak-52, kurį suremontavo ta pati “Helisota”, 2002 m. birželio 22 d. rėžėsi į žemę šalia degalinės. Tik laimingo atsitiktinumo bei piloto meistriškumo dėka išvengta žmonių aukų, pilotas spėjo laiku iššokti su parašiotu.
Kas kitas?

2003 m. gruodis.
Apginkime demokratiją

Kandidato į Lietuvos Respublikos Prezidentus Rolando Pakso

PAREIŠKIMAS

Dėl LR Seimo Tėvynės sąjungos (Lietuvos konservatorių) frakcijos pareiškimų

Lietuvos Respublikos Konstitucija skelbia, jog Lietuva yra nepriklausoma demokratinė respublika, teisingumą Lietuvos Respublikoje vykdo tik teismai.

Lietuvos Respublikos Konstitucija nurodo, kad valstybės valdžios ir valdymo institucijų, Seimo narių ir kitų pareigūnų, politinių partijų, politinių ir visuomeninių organizacijų ar piliečių kišimasis į teisėjo ar teismo veiklą draudžiamas ir užtraukia įstatymo numatytą atsakomybę. Lietuvos Respublikos Konstitucijoje įtvirtinta nekaltumo prezumpcija: asmuo laikomas nekaltu, kol jo kaltumas neirodytas įstatymo nustatyta tvarka ir pripažintas įsiteisėjusiu teismo nuosprendžiu. Atsižvelgdamas į Lietuvos Respublikos Konstitucijoje įtvirtintas nuostatas konstatuoju: UAB „Aviabaltika“, viešai pervedusi į mano specialiąją sąskaitą banke 1 mln. litų rinkimų agitacijai, nėra teismo pripažinta pažeidusi Lietuvos Respublikos įstatymus. Nėra jokio juridinio pagrindo tvirtinti šiuos pinigus esant „nešvarius“. Atsakingai pareiškiu: jei teismas nustatytų, kad UAB „Aviabaltika“ pažeidė Lietuvos Respublikos galiojančius įstatymus, 1 mln. litų iš mano specialiosios sąskaitos banke būtų pervestas į šios bendrovės sąskaitą.

Rolandas Paksas

2003 m. gruodis.

Apginkime demokratiją

Apginkime demokratiją

Valstybės politikos pagrindas – gandai

Sprogu išpūstam dėl neva vykdomos kontrabandos burbului, bandant apjuodinti J.Borisovo vadovaujamą „Aviabaltiką“ pasitelkta madingas „kovos su teroristais“ vėzdas. Smūgis turėjo būti rimtas: į Lietuvos tarnybas esą kreipėsi NATO šalių specialiosios tarnybos. Kokių šalių - neįvardijama. Kokiems teroristams esą talkina „Aviabaltika“ - nežinoma. Rodoma į Sudaną. Paaiškėja šnipštas. Taip, į Sudaną J.Borisovo įmonė du sraigtasparnius pristatė dar 2001 m. vasarą. Tačiau Lietuvos įstatymų nepažeidė. Ir jokiam bin Ladeniui „Aviabaltika“ netarnauja. Atvirkščiai: JAV Valstybės departamentas finansuoja Sudane dirbančio sraigtasparnio nuomą ir reiškia „Aviabaltikai“ padėką už gerą bendradarbiavimą. Civilinę Sudane dirbančio sraigtasparnio paskirtį patvirtina ir Jungtinės Karinės misijos toje šalyje raštas. Tad ar NATO valstybės tikrai turi priekaištų „Aviabaltikai“? Kai „Aviabaltika“ bandė tai išsiaiškinti, atsivėrė užburtas kanceliarijų ratas, kuriame ir kipšas ragus nusilaužtų. Tai gerai iliustruoja šiame puslapyje pateikti dokumentai.

Pirmasis dokumentas. Prezidentas Valdas Adamkus 2002 m. kovo 18 d. nusiuntė laišką Generalinei prokuratūrai. Šio laiško pagrindu 2002 m. kovo 21 d. „Aviabaltikos“ kompanijai buvo iškelta pirmoji baudžiamoji byla.

Antrasis dokumentas. 2002 m. lapkričio 15 d. Prezidento spaudos tarnyba išplatino pranešimą spaudai „Aviabaltika“ klausimu, esą į „Lietuvos Respublikos Užsienio reikalų ministeriją ir į Respublikos Prezidentą kreipėsi kelių užsienio valstybių atstovai, kurie domėjosi Lietuvoje galiojančia strateginių prekių eksporto ir importo tvarka bei galimais strateginių prekių eksporto atvejais į valstybes, kurioms Jungtinės Tautos taiko sankcijas“. Šiame pranešime spaudai figūravo „Aviabaltikos“ pavadinimas.

Trečiasis ir ketvirtasis dokumentai. Advokatas Adomas Liutvinskas kreipėsi į Prezidento spaudos tarnybą ir į užsienio reikalų ministrą, prašydamas suteikti informaciją – kada, kurių valstybių, kokie atstovai, kokia forma kreipėsi ir ar buvo domimasi būtent „Aviabaltika“ veikla.

Penktasis dokumentas. Tuometinis Prezidento patarėjas valstybės saugumo klausimais advokatui A.Liutvinskui atsakė: „Jūsų prašoma detali informacija apie užsienio valstybių atstovus bei susitikimų metu su jais aptartus klausimus yra viešai neskelbtina, nes vadovaujantis galiojančiomis tarptautinėmis sutartimis, ši informacija yra išlaptinta“.

Šeštasis dokumentas. Užsienio reikalų ministerijos sekretorius G.Čekuolis atsakė, jog „informacija, susijusi su strateginių prekių ir technologijų importu, tranzitu ir eksportu, o taip pat dėl bendrovės „Aviabaltika“ veiklos, sudaro valstybės ir tarnybos paslaptį“.

Taip „Aviabaltika“ viešai ir nedviprasmiškai apkaltinama be jokių įrodymų. Tačiau dar blogiau, kai gandai visuomenei pakišami kaip įrodymai. Anot advokato A.Liutvinsko, netoli valstybė pažengė nuo tarybinių laikų partinių susirinkimų „slaptųjų“ dokumentų stiliaus. Nepateisinama, kai valstybės įstaigos pasiduoda intrigoms, bet dar labiau nepateisinama, kai gandai pakeliami į valstybinės politikos lygmenį, kai gandais imamas triuškinėti laisvas verslas.

Septintasis, aštuntasis ir devintasis dokumentai – nutarimai nutraukti baudžiamąsias bylas, iškeltas „Aviabaltikos“ kompanijai.

Iš Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos:

1 skyrius, 6 straipsnis, 3 dalis:

Kiekvienas asmuo, kaltinamas nusikaltimo padarymu, turi teisę mažiausiai į šias garantijas:

- kad jam būtų skubiai ir nuodugnai pranešta [...] apie jam pareikšto kaltinimo pagrindą ir motyvus;
- kad jis galėtų apklausti kaltinimo liudytojus arba turėtų teisę, kad tie liudytojai būtų apklausti.

Makiavelio pamokos

“Dėliodamas visus turimus faktus, pagaliau supratau ir paprastutę, nuo senų senovės visiems žinomą tų klastočių mechaniką. Reikia paimti kokį nors nedidelį, bet teisingą faktą ir jį išpūsti iki begalybės. Tas faktelis kur nors aprašytas, neginčytinas, o visa kita - jau fantazijos reikalas... Viskas padaryta labai makiaveliškai: fakto tiesa - tik tuščias maišas, o kad jis stovėtų išsipūtęs ir bylotų tavo naudai, jį būtina prikimšti bet kokios prasmės - melo, prasimanymų, neįgyvendintų idėjų, nes visa tai bus pateisinta tuo pirmuoju, kad ir labai mažyčiu, bet teisingu fakteliu.”

2003 m. gruodis.

Apginkime demokratiją

“AlMah” be paslapties šydo

Jurijus Borisovas: “Įvairios provokacijos ir gandai skleidžiami ir firmos “AlMah” atžvilgiu. Prezidentas R.Paksas galbūt niekada anksčiau negirdėjo net šios firmos vardo. Jis tiktai pažįstamas su dviem žmonėmis, kurie ir sudaro šią firmą. Tai - Potninas Anatolijus Semionovičius ir Zatonskaja Ana Dmitrijevna. “AlMah” - tai konsultuojanti firma, kuri ir man duoda patarimus personalo valdymo klausimais. Mane su šiais žmonėmis sieja daugiau nei penkerių metų draugystė ir bendradarbiavimas.

Rinkimų kampanijos metu šie žmonės, mano paprašyti, padėjo R.Paksui. Iš pradžių jie parašė apie R.Paksą knygą, o paskui sukūrė scenarijų reklaminiam vaizdo siužetui. Ir jiems Lietuvoje daug kas padėjo. Mano partnerių iš “AlMah” pagalba Prezidentui pasibaigė kartu su rinkimų kampanija.”

(Iš Jurijaus Borisovo interviu “Lietuvos aidui”, 2003 m. lapkritis)

Atviras Anatolijaus Potnino ir Anos Zatonskajos – konsultacijų firmos “AlMah” įkūrėjų ir darbuotojų– laiškas Lietuvos žmonėms.

2002 m. birželį Jurijus Borisovas mums netikėtai pasiūlė prisidėti prie vieno iš kandidatų į Lietuvos Respublikos Prezidentus rinkimų kampanijos. Netrukus mes susipažinome su Rolandu Paksu.

Šio žmogaus nuoširdi ištikimybė savo Tėvynei, rūpestis savo tautos, ypač jaunosios kartos likimu, pagalbos savo šaliai siekis negalėjo neimponuoti. Rolandas Paksas gimė paprastoje darbininkų šeimoje, todėl kaip niekas kitas suvokė paprastų žmonių rūpesčius ir problemas. Jo išsilavinimas ir erudicija leido suprasti ir inteligentų problemas, verslininkų, jaunimo, pensinio amžiaus žmonių lūkesčius. Vėlesnė pažintis su Rolando Pakso tėvais bei draugais tik patvirtino mūsų nuomonę.

Darbas rinkimų kampanijoje mums nebuvo sunkus, kadangi nuoširdžiai norėjome jam padėti. Parašėme scenarijų reklaminiam filmui apie kandidatą “Po pergalės ženklų”, septynių rinkiminių vaizdo siužetų scenarijus bei apybraižą “Rolandas Paksas: žmogus ir politikas”. Kartu su Algiu Drakšu, kuris mums labai padėjo, rūpinomės videomedžiagos filmavimu. Mūsų parašyta apybraiža taip ir nebuvo išleista, tačiau atskiros jos dalys buvo panaudotos rinkimų štabo išleistame buklete apie kandidatą.

Visa tai mes darėme, galvodami apie tai, kad lietuvių tauta verta tikro lyderio – savo šalies patrioto, o valstybė verta ekonominio suklestėjimo ir gerbūvio.

Tolesni įvykiai parodė, kad likimo ironijos dėka dar nestiprios Lietuvos demokratijos gynėju tapo J. Borisovas, rusas, tačiau šalies, tapusios jo Tėvyne, patriotas. Greta materialios pagalbos, apie kurią trimituoja visa geltonoji spauda, be rinkimų štabui suteikto sraigtasparnio, J. Borisovas organizavo ir agitacinę kampaniją, kuri buvo korektiška ir nepažeidė Lietuvos įstatymų. Tačiau svarbiausia tai, ką pabrėžė ir rinkimų stebėtojai iš užsienio, kad J. Borisovas sukūrė sistemą, kuri neleidžia falsifikuoti rinkimų rezultatų, tuo užtikrindamas demokratijos interesus ir neleisdamas iškreipti tikrosios Lietuvos rinkėjų valios.

Po rinkimų, kada naujojo Lietuvos Prezidento oponentai pradėjo kaltinti savo liaudį esą ji politiškai atsilikusi ir iš prigimties buka, mums iš tiesų tapo skaudu, kad taip ižeidinėjami Rolando Pakso rinkėjai.

Jie patikėjo juo, tomis jo savybėmis, kurių jie tikisi iš valstybės Prezidento. Tai jų teisė. Teisė, kurią pagal visus Europos ir pasaulio standartus reikėtų paprasčiausiai gerbti.

Nuoširdžiai tikimės, kad lietuvių tautai užteks išminties ir kantrybės išsiaiškinti, kas veikia Lietuvai labai, o kas kenkia jos interesams.

Pagarbiai,

Bendrovės “ALMAH” steigėjai ir darbuotojai

Ana ZATONSKAJA,

Anatolijus POTNINAS

2003 m. gruodis.

Apginkime demokratiją

Pavyzdinė rinkimų kampanija

Nugalėjo profesionalumas ir susitelkimas

Jūratė Vainikonienė

“Kolegos sako, kad R.Pakso kampanija - pavyzdinė rinkimų kampanija Europos istorijoje. Dėl profesionalios kampanijos jis nugalėjo varžovą, kuris, absoliučios daugumos nuomone, turėjo laimėti”.

(Trigvė Olsenas, Tarptautinio respublikonų instituto atstovas Lietuvoje, profesionalus rinkimų kampanijų rengėjas iš JAV, "Respublika", 2003 m. vasario 19 d.)

„Visi sako „rėmėjas“, „rėmėjas“. Ir, regis, visi tarsi pamiršo, kad aš baigiau tris aukštąsias mokyklas. Ir Rolandas Paksas visų pirma kreipėsi į mane ne kaip į „rėmėją“, o kaip į personalo valdymo specialistą. Pats jo laimėjimo rinkimuose faktas byloja tik apie tai, kad mūsų drauge sukurta reklamos ir rinkimų kampanijos strategija antrajame ture buvo visiškai teisinga. Aš ir šiandien didžiuojuosi savo darbo ir „Aviabtikos“ personalo darbo rezultatais Lietuvos Prezidento rinkimų kampanijoje“.

(Iš Jurijaus Borisovo interviu „Lietuvos aidui“, 2003 m. lapkritis)

Mitais apipinta realybė

Daugelis įvykių tarp pirmojo ir antrojo pastarųjų Prezidento rinkimų turų vyko mano akyse, nes drauge su kitais kompanijos „Aviabtika“ darbuotojais aš dirbau J.Borisovo sukurtoje iniciatyvineje grupėje, turėjusioje antrame ture talkinti Rolando Pakso rinkimų štabui. Po pirmosios darbo dienos supratau, jog būtent mūsų grupė ir yra tikrasis rinkimų štabas. Tenka atvirai pripažinti, kad Rolando rinkimų štabas buvo nepasirengęs antrajam rinkimų turui. Aurelijus Katkevičius, koordinavęs darbą su žiniasklaida, po pirmojo turo keletą dienų išvis nesirodė štabe. Rinkimų štabo vadovė Dalia Kutraitė-Giedraitienė pasibaigus pirmajam turui kažkodėl taip pat buvo sutrikusi ir nieko konkretaus negalėjo pasiūlyti. Savo ruožtu J.Borisovas buvo itin susikaupęs ir pilnas jėgų. Per nepaprastai trumpą laiką reikėjo pateikti rinkimų štabo veiklos strategiją, sukurti naują reklaminių vaizdo siužetą, apgalvoti ir organizuoti stebėtojų darbą rinkiminėse apylinkėse, suplanuoti, suorganizuoti ir surengti įvairias rinkimines akcijas bei atlikti begalę kitų darbų. Ir visa tai – per 7 dienas...

Ateitis – dorų politikų rankose

Jau po sensacingos R.Pakso pergalės Prezidento rinkimuose panorau atkurti įvykių seką iki tos dienos. Norėjau pamatyti kuo išsamesnį visos rinkimų kampanijos vaizdą, pradėdant nuo Rolando Pakso, Liberalų demokratų partijos atstovo, kandidatūros iškėlimo į Lietuvos Respublikos Prezidento postą. Savo didelei nuostabai žiniasklaidoje neaptikau jokių pranešimų apie tai, kaip buvo rengiamasi įvairioms reklaminiams akcijoms ir, apskritai, visai rinkimų kampanijai nuo 2002 metų birželio 14-osios iki rugsėjo mėnesio, nors man, beje, kaip ir kitiems mūsų kompanijos darbuotojams, buvo žinoma, kad jau tuomet J.Borisovas aktyviai dalyvavo organizacinėje veikloje. Buvo rengiamas „Aviabtikos“ sraigtasparnis – orlaivio korpusą papuošė Liberalų demokratų partijos simbolika ir didžiulis užrašas Rolandas Paksas, buvo įrenginėjamas ir tvarkomas sraigtasparnio salonas, įgula rengiama skrydžiams įvairiomis meteorologinėmis sąlygomis. Taip pat visi žinojo, kad mūsų vairuotojas Remigijus kompanijos mikroautobusu apie 10 dienų vežiojo operatorių, scenaristų ir režisierių grupę filmuoti kažkokius reklaminius siužetus apie R.Paksą. J.Borisovas vis rečiau pasirodydavo kompanijoje. Neradusi žiniasklaidoje jokios medžiagos apie tą laikotarpį, kreipiausi į patį J.Borisovą. Šis, kaip visuomet „paskendęs“ veikloje, tegalėjo skirti man vos vieną valandą.

Pokalbio metu J.Borisovas man pasakė:

„Pradėjęs kurti Rolando Pakso rinkimų kampanijos strategiją ir taktiką, iškart ir sąmoningai atsisakiau galimybės pasitelkti kokius nors rinkiminių technologijų vadovėlius, taip pat naudotis kokių nors PR agentūraslaugomis. Manau, kad bet koks manipuliavimas visuomenės sąmone yra amoralus, ypač dirbtinio, kandidatui nebūdingo įvaizdžio formavimas. Be to, juk tai atgyvenusios priemonės, kuriomis žmonės jau nebetiki. O ateitis, mano nuomone, priklauso doriems politikams, kuriems nebūtina kurti

dirbtinį įvaizdį. Mano atspirties taškas – remtis geriausiomis kandidato savybėmis, parodyti žmonėms tikrąją asmenybę”.

Po šių žodžių J.Borisovas iš stalčiaus ištraukė savo dienoraščius, paaiškinęs, kad juose surašyta įvykių eiga per visą rinkimų laikotarpį. Jis paprašė manęs būtinai gražinti šiuos užrašus, nes jų prireiksia rašant knygą.

R.Pakso rinkimų kampanijos pradžia

Skaitant šiuos užrašus bendras įvykių vaizdas vis labiau aiškėjo. Pamačiau, koks didelis ir kruopštus buvo J.Borisovo ir jo vadovaujama kompanijos “AlMah” specialistų darbas. Su šia kompanija “Aviabtaltiką” sieja seni partnerystės ryšiai. Pasiryžau pirmai progai pasitaikius susitikti su Anatolijumi Semionovičiumi ir Ana Dmitrijevna.

A.D.Zatonskaja pamena:

“Jurijaus Aleksandrovičiaus pasiūlymas dalyvauti Rolando Pakso rinkimų kampanijoje mums buvo netikėtas. Mes niekuomet anksčiau nedirbome ir nesiekėme dirbti su politikais. Žinojome, jog niekuomet negalėtume padėti žmogui, kurio moralės ir dorovės principai mums nepriimtini. O apie politikus, bent jau aš, buvau toli gražu ne geriausios nuomonės. Tačiau Jurijus Aleksandrovičius sugebėjo mus įtikinti, kad šis žmogus nepanašus į kitus politikus, kad Rolandas Paksas – labai garbingas žmogus”.

Mintį pratęsė A.S.Potninas:

“Jau per pirmąjį susitikimą su Rolandu Paksu pajutau jam pagarbą. Kalbėdamas jis nesipuikavo skambiais žodžiais, tačiau buvo matyti, kad nuoširdžiai rūpinasi savo tėvynainių, savo šalies likimu. “Jau per pirmąjį susitikimą su Rolandu Paksu pajutau jam pagarbą. Kalbėdamas jis nesipuikavo skambiais žodžiais, tačiau buvo matyti, kad nuoširdžiai rūpinasi savo tėvynainių, savo šalies likimu.

Vėliau, susipažinus su jo tėvais ir draugais, supratome, kaip formavosi jo charakteris. Feliksas ir Elena Paksai pasirodė esą nepaprastai puikūs, svetingi ir taktiški žmonės. Jiems daug teko patirti, tačiau jie turi jėgų džiaugtis gyvenimu, yra atviri ir tiki geresne Lietuvos ateitimi. Vieno pokalbio metu tėvai prasitarė, jog jiems svarbiausia, kad tapęs Prezidentu Rolandas nepamirštų esminio tikslo – rūpintis Lietuvos žmonėmis.

Artimiausi Rolando draugai – Robertas Noreika ir Algirdas Drakšas – taip pat puikūs žmonės. Netrukus Algis prisijungė prie mūsų padėdamas kurti filmą, vėliau reklaminius vaizdo siužetus”.

Paaiškėjo, kad vasarą per pustrėčio mėnesio buvo parašytas filmo apie Rolandą Paksą “Pasirinktas kelias” (Lietuvos televizijos rodė šį filmą pavadinimą “Su pergales ženklų”) scenarijus, nufilmuotas ir sumontuotas šis filmas, surinkta visa medžiaga ir parašyta biografinė apybraiža “Rolandas Paksas: Žmogus ir Politikas”.

Liepą J.Borisovas teikė finansinę ir organizacinę paramą rengiant XIII Europos akrobatinio skraidymo čempionatą. Pirmąkart Lietuvoje vykęs čempionatas buvo surengtas “Aviabtaltikos” skraidymo mokyklos bazėje “Istros” aerodrome. Šio prestižinio renginio organizacinio komiteto pirmininkas buvo R.Paksas ir tai gerokai pakėlė kandidato į Prezidentus autoritetą, nors žiniasklaida santūriai aprašė renginį. 2002 metų rugpjūčio pabaigoje sraigtasparnis buvo parengtas, o jo įgula patikėta R.Pakso žinion. Filmas apie Rolandą buvo pristatytas rinkimų štabui rugsėjo pradžioje. Biografinė apybraiža buvo baigta rugsėjo antroje pusėje. Visa tai buvo J.Borisovo ir R.Pakso drauge parengto rinkimų kampanijos plano etapų įgyvendinimas.

J.Borisovas šį laikotarpį prisimena taip:

“Mes iškart ryžtingai atmetėme iš visų pusių siūlomas vadinamąsias “juodąsias technologijas” ir “geltonosios spaudos” paslaugas. Nieko “juodo” ar “geltono”, jokių triukų, kurie pasąmonės lygmenyje veiktų žemuosius žmonių instinktus, tokius, kaip pavydas, godumas, keršto troškulys. Jokio melo, veidmainystės, dalinės tiesos, jokių

gandų ar apkalbų. Mes stengėmės apeliuoti į aukštus dorovės idealus, bendražmogiškas vertybes, į tai, kas brangu kiekvienam mąstančiam žmogui: meilė Tėvynei, noras išsaugoti tautos tradicijas ir savitumą, rūpestis jaunimo ateitimi, senyvo amžiaus žmonėmis, pagarba asmens laisvei ir demokratijai, teisingumo siekis. Mums nieko nereikėjo specialiai išgalvoti, "formuoti" kažkokį ypatingą kandidato įvaizdį. R.Paksui to nereikėjo. Tik siekėme parodyti geriausias Rolando savybes, jo išskirtinumą iš kitų kandidatų".

Verta prisiminti ir tai, jog kuriant ir įgyvendinant R.Pakso rinkimų kampanijos planą "Aviabtaltikos" vadovui teko dirbti itin sunkiomis sąlygomis. Reikėjo nuolat atremti puolimus, kurių mūsų kompanijai tuomet nepašykštėta. Lapkričio 4-ąją kompaniją tikrinančios institucijos, nieko smerktina neradę "Aviabtaltikos" veikloje, baigė darbą. Tačiau niekuo nepagrįsti puolimai ir šmeižtas žiniasklaidoje užtelėjo nauja banga po 2002 m. lapkričio 13 d., kuomet J.Borisovas viešai paaukojo 1 milijoną litų kandidatui į Lietuvos Prezidento postą Rolandui Paksui. Gruodžio 10-ąją darbą pradėjo Seimo komisija, kad dar kartą ištirtų daugkart tirtą "Aviabtaltikos" veiklą. Tik kitų metų kovo pabaigoje, dar kartą įsitikinus, kad nėra jokio pagrindo kokiems nors kaltinimams, komisija baigė savo darbą. Kitas plano įgyvendinimo etapas buvo rinkiminių vaizdo siužetų kūrimas. Per 2002 metų spalio ir lapkričio mėnesius buvo parašyti scenarijai, nufilmuoti ir sumontuoti šeši reklaminiai politiniai siužetai. Reklaminiuose vaizdo siužetuose buvo stengiamasi kuo ryškiau atspindėti geriausias kandidato savybes, jo nuomonę ir siekius. Kaip parodė sociologinė apklausa, kurią mes atlikome prieš antrąjį rinkimų turą, Lietuvos gyventojai nori matyti būtent tas šalies vadovo savybes, kurios buvo pateiktos vaizdo siužetuose. Svarbiausios iš jų – "Lietuvos žmonių problemų suvokimas", "Energingumas ir atkaklumas", "Paprastumas ir teisingumas", "Kova su korupcija ir nusikalstamumu", "Sąžiningumas" ir kt. Sklaidydama J.Borisovo dienoraščius, lyginau realybę su Lietuvos žiniasklaidos sukurtais mitais. Mityais apie tai, kad visa medžiaga, susijusi su R.Pakso įvaizdžiu, buvo paslapčia kurpiama kažkur Rusijos specialiųjų tarnybų rūsiuose, kad įvaizdžio kūrėjų konsultantų veikla buvo siaubingai įslaptinta ir gaubiamą neaiškios miglos. Patys spręskite, koks tai buvo slaptumas, jei dirbę scenaristai ir visa filmuotojų grupė gyveno Vilniaus centre, "Domina Plaza" viešbutyje, važinėjo mikroautobusu po visą Lietuvą, filmavo sostinės centre Prezidentūrą, Meriją, Rotušę, Katedros aikštę ir kt. Dirbo su archyvine vaizdo medžiaga (ir ne vieną kartą!) Lietuvos valstybinėje televizijoje. Niekas jiems net nebandė trukdyti. Visi tik padėjo. Neskaitant A.Drakšo, sprendžiant iš J.Borisovo užrašų, labai padėjo daugelį metų televizijoje išdirbusi moteris vardu Vanda. Pagelbėjo ir montažo specialistas, ir kostiumininkė, taip pat dirbę Lietuvos televizijoje. Padėjo netgi Vilniaus raitoji policija! Štai tokia tad "įslaptinta" veikla ir "baisusis" slaptumas. Ir kam gi "AlMah" specialistams ir filmavimo grupei slapstyti, jei jų darbe nebuvo nieko nusikalstamo ir prieštaraujančio įstatymams?

Septynios dienos iki pergalės

Tai gi derėtų priminti skaitytojui, kad į antrąjį rinkimų turą pateko du kandidatai Valdas Adamkus (35,53% balsų) ir Rolandas Paksas (19,66% balsų). Balsų persvara V.Adamkaus naudai buvo žymi, tuo tarpu iki Lietuvos prezidento rinkimų antrojo turo buvo likę vos trylika kalendorinių dienų. Dar sunkiau buvo dėl to, kad laikotarpiui nuo gruodžio 22 dienos iki sausio 5 dienos tenka dvi pačios didžiausios metų šventės – Šv. Kalėdos ir Naujieji metai. Rinkimų organizatorių, veikusių Prezidento V.Adamkaus naudai, lūkesčiai buvo suprantami: žmonės per šventes atsipalaiduos, taps apolitiški ir tiesiog neateis į rinkimus.

Mums teliko septynios darbo dienos.

Reikėjo sugalvoti kažką tokio, ko nesugalvotų varžovai, o jei ir sugalvotų dėl savo nerangumo, neparengtumo ir darnios komandos neturėjimo vis tiek nesugebėtų atsikirsti. Šiame etape mūsų darbo grupės vadovas J.Borisovas iškėlė keletą užduočių:

- sukurti naują reklaminį vaizdo siužetą;
- atrinkti iš turimų efektyviausius reklaminius vaizdo siužetus ir juos rodyti per televiziją;
- surengti kokią nors neįprastą reklaminę akciją kandidatui paremti;
- užtikrinti, kad rinkimų metu viskas vyktų pagal įstatymus;
- užtikrinti nenutrūkstamą ryšį rinkimų dieną;
- užtikrinti, kad akimirksniu būtų reaguojama į bandymus pažeisti įstatymą per Lietuvos Respublikos Prezidento rinkimus.

Kam prireikė dar vieno reklaminio siužeto?

Būtinai reikėjo įkvėpti žmones, paskatinti juos atsitraukti nuo šventinių stalų, pramoginių televizijos laidų ir atvykti į rinkimų apylinkes. Laiko filmuoti nebebuvo, todėl reklaminį siužetą specialistai sumontavo per dvi dienas iš turimos vaizdo medžiagos ir lėktuvu atskraidino mums. Reklaminio siužeto mintis buvo paprasta ir aiški: “Nesustok pusiaukelėje... Balsuok už ateitį!” Kita užduotis buvo atrinkti iš turimų tuos vaizdo siužetus, kuriuose efektyviausiai pateikiamos rinkėjams svarbiausios idėjos. Svarbu buvo sužinoti rinkėjų atsaką. Taupant lėšas ir laiką buvo nutarta apklausą atlikti savo jėgomis. Padauginus visus pirmojo turo metu rodytus reklaminius vaizdo siužetus, jie buvo išdalyti “Aviabaltikos” darbuotojams, kurie peržiūrėjo juos su savo šeimomis. Po peržiūros darbuotojai ir jų šeimų nariai pažymėjo, kurie siužetai jiems labiausiai patiko ir geriausiai atitiko jų polinkius. Informacija buvo apdorojama atsižvelgiant į amžiaus grupę, veiklos sritį, išsilavinimą. Visiems darbuotojams ir jų šeimų nariams atlikus šį darbą, per dvi-tris dienas po pirmojo rinkimų turo mes atrinkome reklaminius vaizdo siužetus.

Kaip buvo sumanyta ir surengta nestandartinė reklaminė akcija?

Siekiant palenkti rinkėjus į R.Pakso pusę, buvo svarbu įvardinti pagrindinius dviejų kandidatų skirtumus. Akcija buvo surengta sociologinės apklausos forma. Rinkėjų buvo prašoma specialioje anketoje, kurioje nurodyta 10 kandidato savybių, pažymėti viso labo tris pagrindinius bruožus, kurie labiausiai patinka rinkėjui. Akcijos idėja buvo paprasta ir efektyvi – norėdamas išsirinkti tris savybes, rinkėjas perskaitys visą dešimtį ir jam bus suteikta išsami informacija apie R.Paksą. “Aviabaltikos” darbuotojai po visus regionus išvežiojo apklausos anketas ir J.Borisovo nuorodas, kaip ją atlikti. Jie instruktavo liberalų demokratų lyderius, stebėjo, kaip vykdoma akcija. Buvo apklausta per 400 000 žmonių.

Kaip buvo sprendžiama įstatymų laikymosi rinkimų metu užduotis?

Kaip jau žinoma, V.Adamkaus pergalė rinkimuose neapsiėjo be balsavimo rezultatų “pakoregavimo”. Rinkimų dieną, paaiškėjus, kad A.Paulauskas ir V.Adamkus žengia “koja kojoni”, netikėtai prapuolė keletas maišų su biuleteniais, kurių “nepavyko atvežti” iki apygardos rinkimų komisijos. Tai ir nulėmė balsų persvarą V.Adamkaus naudai. Liberalų demokratų partija buvo visiškai “jauna” partija (jai tebuvo vieneri metai). Ji neturėjo savo atstovų rinkimų apylinkėse ir rinkimų komisijose. Norėdami užtikrinti, kad rinkimų dieną būtų laikomasi įstatymų, mes galėjome pasikliauti tik savo stebėtojais. J.Borisovui ir jo komandai teko didžiulis darbas: nuo susipažinimo su visa įstatymine baze šiuo klausimu iki stebėtojų veiksmų instrukcijų sukūrimo visoms įmanomoms situacijoms. Viskas buvo apgalvojama iki smulkmenų, įskaitant ryšių sistemą ir stebėtojų “apginklavimą” mobiliaisiais telefonais, fotoaparatais, vaizdo kameromis, žibintuvėliais ir pan.

Reikėjo atrinkti ir apmokyti žmones. Tam buvo parengtos:

- **pagrindinės Lietuvos Prezidento rinkimų įstatymo nuostatos;**

- informacijos perdavimo rinkimų štabui, Liberalų demokratų partijos skyriui ir rinkimų komisijai taisyklės;
- ryšio schemos, rajonų Liberalų demokratų partijos vadovų, rinkimų štabo darbuotojų, Vyriausiosios rinkimų komisijos narių sąrašai ir telefonai;
- galimų klastočių atmintinės, kuriose buvo pateikiami įstatymų pažeidimų pavyzdžiai ir patarimai, ką būtina padaryti, kad tokių pažeidimų būtų išvengta;
- protestų ir skundų dėl įstatymų pažeidimų pavyzdžiai;
- atmintinė apie veiksmus rinkimų dieną.

Iš “Aviabaltikos” šiai užduočiai atlikti buvo atrinkti 9 žmonės, kurie nuolat palaikė ryšį su rajonų vadovais, išvežiojo jiems J.Borisovo parengtas instrukcijas, instruktavo juos ir tų rajonų stebėtojus. Stebėtojų darbe antrame rinkimų ture dalyvavo apie 7000 žmonių.

Instrukcijoje buvo numatyta viskas

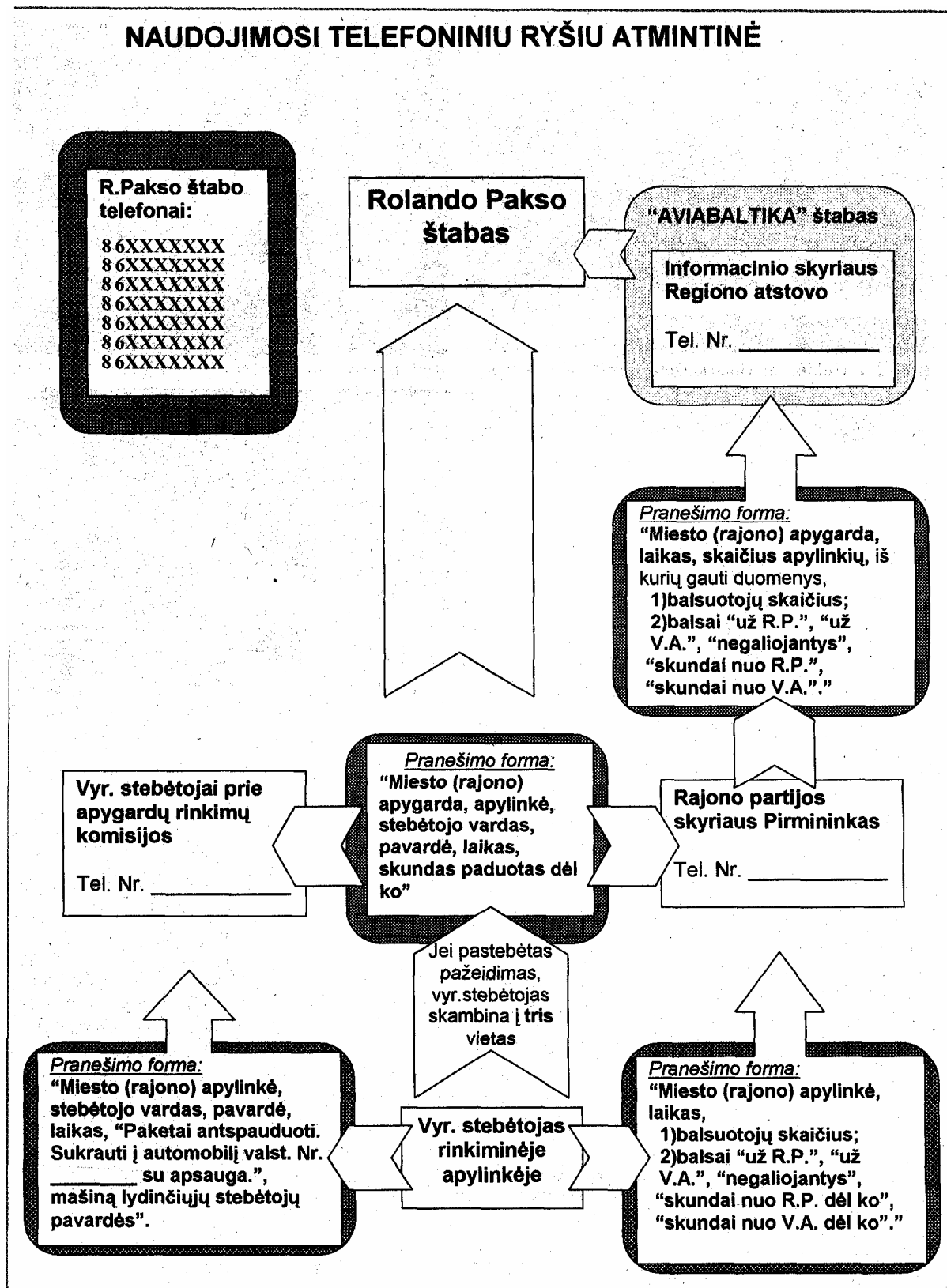
Pavyzdžiui, kiekvienas stebėtojas turėjo žibintuvėlį, kad netikėtai išjungus šviesą, galėtų matyti urną su biuleteniais. Iš kiekvienos apylinkės paskui policijos saugomą biuletenius gabenantį automobilį važiavo ir liberalų demokratų stebėtojas, kuris sustojus automobiliui privalėjo viską filmuoti vaizdo kamera arba fotografuoti. Arba, tarkim, jei skaičiuojant balsus biuleteniai nukristų ant žemės, stebėtojas privalo pareikalauti visų pasitraukti nuo stalo, parodyti rankas ir t.t. Net Vyriausiosios rinkimų komisijos pirmininkas Z.Vaigauskas pažymėjo, kad jam dar niekad neteko matyti taip kruopščiai parengtų stebėtojų instrukcijų. Jis išreiškė viltį, kad jomis bus naudojamos ir ateityje, siekiant, kad rinkimai vyktų nepažeidinėjant įstatymų. Verta pastebėti, kad kai kuriomis J.Borisovo sukurtų instrukcijų nuostatomis pradėta naudotis ir kitose šalyse. Norint spėti visa tai sukurti, atspausdinti tūkstančius egzempliorių, pateikti informaciją galutiniam vartotojui “Aviabaltikos” darbuotojams teko dirbti dieną naktį, nakvoti darbo vietose, tačiau jie buvo pasiryžę pabaigti tai, kas pradėta. Atsirado naujų keblumų. Vyriausioji rinkimų komisija išrašė stebėtojų pažymėjimus tik 20.00 val. paskutinę dieną prieš rinkimus. Šiuos leidimus būtinai reikėjo išvežioti po visą Lietuvą, kad jau 7.00 ryto stebėtojai galėtų pradėti darbą. Balsavimo išvakarėse beveik 40 “Aviabaltikos” darbuotojų savo automobiliais išskubėjo į visus Lietuvos kampelius. 4.00 val. ryto paskutinis pažymėjimas buvo įteiktas gavėjui.

Demokratijos vardan

Užtikrinant nenutrūkstamą ryšį, prireikus imtis skubių priemonių kokių nors pažeidimų atveju, “Aviabaltikos” biure buvo sukurtas koordinacinis centras. Į šį centrą rinkimų dieną plaukė visa būtina informacija iš kiekvienos rinkimų apylinkės (jų buvo apie 2100). Mūsų darbuotojai sekė visą balsavimo eigą. Visa rinkimų procedūra buvo atidžiai stebima: kada atsidarė rinkimų apylinkė, kada buvo baigtas balsavimas, kada automobilis iš kiekvienos rinkimų apylinkės išvyko į rinkimų apygardą, kokie balsų skaičiavimo rezultatai, kokios stebėtojų pastabos ir t.t. Visa ši informacija iš “Aviabaltikos” biuro buvo perduodama R.Pakso rinkimų štabui. R.Pakso rinkimų štabe taip pat dirbo “Aviabaltikos” darbuotojai ir J.Borisovo pasitelkti teisininkai. Visa mūsų grupė, vadovaujama J.Borisovo, dirbo atskirame kabinete, ant kurio durų buvo pakabinta lentelė “Pašaliniam įeiti draudžiama” – J.Borisovas nenorėjo, kad mums trukdytų įvairūs dykūnai, kurių štabe buvo nemažai. Kabinete buvo kompiuteriai, faksai ir kita orgtechnika, atgabenta iš “Aviabaltikos” biuro. Be mūsų teisę užėiti į šią patalpą turėjo tik R.Ačas ir pats Rolandas Paksas. 2003 m. sausio 5 d. mes įtemptai dirbome iki pat ryto. Todėl rinkimų dieną televizorių ekranuose puikavosi visai kiti žmonės – ne tie, kurie dirbo R.Pakso pergalei. Išspręsti per neįmanomai trumpą laiką tiek daug užduočių galėjo tik tokia kompanija kaip “Aviabaltika” – su puikiai organizuota struktūra, puikiai parengtais darbuotojais ir vadovu, gebančiu sutelkti visas jėgas, kad pasiektų konkretų

tikslą. Rinkimai buvo patys demokratiškiausi per visą Lietuvos nepriklausomybės laikotarpį, nes mūsų veiksmai užkirto kelią bet kokioms Lietuvos žmonių išreikštos valios rezultatų klastotėms.

NAUDOJIMOSI TELEFONINIŲ RYŠIŲ ATMINTINĖ

2003 m. gruodis.
Apginkime demokratiją

Kas vyksta mūsų valstybėje?

Kas galėjo pagalvoti, kad nekaltas kavos su brendžiu puodelis, išgertas atokioje Pušų gatvėje, išvers iš koto ne tik keletą garbių vyrų, bet ir visus trejetą milijonų laikraščių skaitytojų, televizijos žiūrovų bei radijo klausytojų? Diagnozė: grėsmė nacionaliniam saugumui! Tada ir paaiškėjo, ko gi taip lėkė buvęs Prezidento patarėjas R. Ačas per Pakražančio miestelį. Tokią naujieną sužinojęs ne 136 km/val., o šviesos greičiu lėksi. Jis pats pirmas sužinojo apie baisias grėsmes nacionaliniam saugumui. Na, sustabdė, - nepradėsi gi žaliamunduriams aiškinti, kad grėsmės jau prisliūkino prie sostinės – nesupras. O jų komisaras suprato bent jau tą nežymią grėsmių dalį, kurią jam R. Ačas galėjo atskleisti – paleido. Teisus buvo R. Ačas, ne be reikalo skrido. Nebūtų jo tada sustabdę Kelmės kelių policininkai, gal būtų ir spėjęs nusišėpti nuo tautos siaubingą žinią – Prezidentas įsipainiojęs į tarptautinės mafijos ir anarchistų-teroristų tinklus. Visa, kas dar liko neprivatizuota, tuoj tuoj prigriebs kokie nors “bratanai”, kuriems vadovauja kažkoks prancūzas, matyt, dar nuo Borodino mūšio užsilikęs. Vienas Kobzonui pritarančiojo vokalinio ansambliuko dainininkas ketina nusipirkti Gedimino pilį, nes viską, kas buvo Vilniuj geresnio, jau supirkęs. Du genijai, verti Nobelio premijos, žino apie situaciją Lietuvoje daugiau nei visa Lietuvos žiniasklaida...Likimas žiaurus: nesusėję atlekti laiku – tampa atpirkimo ožiu. Nežinia, ar p. Ačui patinka tokia rolė, tačiau į atlikėjų sąrašą jau įrašė. “Nusėdo” p. D. Kutraitės-Giedraitienės “baterija” (gal tai tik į gera?). “Protینگiejį” patys parašė pareiškimus, o “ištikimųjų” vienas kitas liko. Visa Lietuva išsigandusi stebi “ne kokį vaizdelį”, apie kurį gandai jau siekia ne tik būsimas partneres ES, bet visą pasaulį. Vadovauti paradui paskyrė A. Sakalą. Jis, nors Prezidento dekretu į teisėjus ir nepaskirtas, bet iš karto įsijautė į teisėjo vaidmenį ir pareiškė, kad “jeigu J. Borisovas melavo ir tos sutarties nėra, jam grėstų papildomi metai ar mėnesiai kalėjimo. Jeigu tie dokumentai yra, jis norės gelbėti savo kailį ir pateiks juos”. Vis dėlto keista, kad, žmogus, likimo valia pats kadaise įmestas už groty, norėtų, kad ten ir kiti patektų. Yra ir kita nuomonė – A. Sakalui, matyt, toji patirtis pravertė, nes jis, vos pradėjęs vadovauti komisijai, jau žinojo, kad Prezidentas prarado moralinį autoritetą, todėl turėtų atsistatydinti. Tokiu atveju, matyt, ir posėdžiauti nėra prasmės – parašei išvadas, ir viskas. Jau iš pat pirmųjų p. A. Sakalo grūmojimų buvo galima spręsti, kad išvados bus grėšmingos. Gaila tik, kad ne visi politikai turi tokią aiškiaregystės dovaną. Pačiame įvykių įkarštyje į Lietuvą atvyksta paslaptینگiausios ir slapčiausios “AlMah” darbuotojai, kurie, pasak A. Sakalo, ir yra tie “genijai, verti Nobelio premijos”. Taip, atsidūsta ponas pirmininkas, jie turėtų būti arba labai įžūlūs, arba labai drąsūs. Svarbiausia, kad jie atvyksta ne slapta ir ne inkognito – kažkodėl nepanašu į specialiųjų tarnybų veiklos stilių... O kaip į šią situaciją reaguoja pats Prezidentas? Prezidentas pareiškia, kad neatsistatydins. Prezidento atsistatydinimas reikštų ne ką kita, kaip žmonių, balsavusių už reformas ir prieš aferas, išdavimą. Dar daugiau, tai reikštų ir politinį valstybės nestabilumą, o to kaip tik labiausiai reikėtų vengti prieš mūsų stojimą į ES. Kas gali priimti į “turingųjų klubą” šalį, kurios aukščiausieji valdžios organai kariauja tarpusavyje, be to, kariauja viešai? Žiniasklaida “nepraleidžia” nė menkiausios informacijos apie Prezidentą, tačiau jau pasirodė ir analitinių straipsnių esą dabartinis skandalas pakenkė Lietuvos prestižui žymiai labiau, nei tikros ir tariamos Smailytės

išdaigos. “Bachūrai” iš Rytų netikėtai pranyko kartu su visais barzdylomis modžachedais. Matyt, skandalo finansavimas priblėso, nors sprendžiant pagal apimtis ir trukmę, jis turėjo būti milžiniškas. Visiškai įmanomas ir toks variantas, kad Seimui vis dėlto pavyks surengti apkaltą Prezidentui Rolandui Paksui. Kas tuomet? Įvertinus galimų kandidatų į Prezidentus reitingus, didelė tikimybė, kad ir vėl rinkimus laimės Rolandas Paksas! Vienas iš Lietuvos dienraščių rašė, kad A. Kubilius, kandidatuodamas į Lietuvos Prezidentus, neturėtų jokių šansų net tada, jei visa Rusijos naftos pramonė investuotų į jo rinkimų kampaniją. Kaip atrodysime pasaulio akyse po viso šio santykių aiškinimosi? Kas padengs milžiniškus valdžių kaitos nuostolius, jei to prireiks? Teisininkai teigia, kad per pastarąjį mėnesį valdžios organai Konstituciją ir įstatymus pažeidė daugiau, nei per visus Nepriklausomybės metus. Iš tikrųjų, niekas iš mūsų labiau nepasityčios, nei mes patys. O tyčiotis mes mokame. “Kas, po velnių, darosi mūsų valstybėje?” - trispalvės fone klausia bulvarinis laikraštis.

Kam reikalinga tokia valstybė Europos Sąjungoje, kur dar taip neseniai mūsų narystė atrodė pelnyta?

2003 m. gruodis.

Apginkime demokratiją

Liberalų demokratų partijos narių kolektyvinis kreipimasis į Lietuvos liberalų demokratų partijos pirmininką Valentiną Mazuronį

Gerb. pone pirmininke,

Mus, eilinius partijos narius, įsijungusius į partijos gretas 2002 metų spalio-gruodžio mėnesiais, neramina neišsakyta aiški partijos pozicija apie vieną iš jos autoritetingiausių narių Jurijų Borisovą.

Mes atėjome į partiją ne vien todėl, jog patikėjome jos tikslais, tačiau ir dėl asmeninio J.Borisovo autoriteto. Mes jį pažįstame, mes juo tikime ir mes neapsirikome pasirinkdami. Jo dėka 2003 metų sausį partija įgijo teisę vadintis "prezidentine".

Tačiau kova nebaigta. Pralaimėjusiųjų tikslas visais įmanomais būdais susigrąžinti prarastą valdžią, net jei tai prieštarauja įstatymams, kuriamas melas ir provokacijos, nukreiptos prieš mūsų valstybę, mūsų tautą.

Šiuos žmones galima suprasti nelengva susitaikyti su mintimi, jog jau neteks nebaudžiamai apvaginėti savo tautą, kas vyko ištisais metais. Maža to, už tai teks atsakyti pagal įstatymus. To reikalauja naujasis Prezidentas.

Tačiau sunku suvokti ir suprasti, kad pirmo pavojaus, mažiausios grėsmės iš sąmokslininkų pusės akivaizdoje žmonės, kurie susivienijo už permainingų savo šalyje idėjas, išduoda savus, išduoda pačią partijos idėją.

Trokštančių susigrąžinti valdžią ir bijančių atpildo daugybė. Tačiau tik susibūrę draugėn mes galėsime atsilaikyti prieš jų pradėtą melo ir provokacijų kampaniją.

Mes tikime, kad šiandien kaip niekada svarbu aiškiai ir nedviprasmiškai įvertinti pastaruosius įvykius, įvardinti J.Borisovo vaidmenį ir reikšmę partijai. Jei nepadarysime to dabar, susidarys įspūdis, kad partija tiesiog pasinaudojo J.Borisovu ir mumis siekdama valdžios. Tuomet partija ne tik neteks šimtų savo narių. Mes prarasime tai, kas svarbiausia tautos pasitikėjimą. Tik augantis Lietuvos paprastų žmonių pasitikėjimas mumis privertė sąmokslininkus imtis savo juodų darbų.

Mes krepiamės į Jus prašydami aiškiai ir nedviprasmiškai įvardinti partijos poziciją dėl tos teisinės savivalės, kuri šiandien nukreipta prieš liberalų demokratų partijos narį J.Borisovą, kuriam buvo įteiktas aukščiausias partijos apdovanojimas Auksinis ženklelis.

Mūsų partijos jėga ir ateitis priklauso nuo Jūsų asmeninės tvirtybės.

Viso daugiau nei 500 parašų

2003 m. gruodis.

Apginkime demokratiją

Kodėl žuvo "Titanikas"?

Apie šią tragediją parašyta daug knygų, pastatyti žmogaus fantaziją šiuurpinantys filmai, išaiškintos aiškiaregių pranašystės, į patikimą archyvą sudėlioti astrologų spėliojimai. Pasirodo, kad visas šitas milžiniškas darbas yra vieni niekai, palyginus jį su Laikinosios Seimo komisijos atradimais, nes Lietuvoje viskas, kas turėtų būti laikina, yra amžina. Minėtoji Komisija pagal telefoninius pasiklausymus labai tiksliai nustatė, kad dėl

“Titaniko” žūtis yra kaltas laivo kapitonas. Jis iš anksto turėjo žinoti: jeigu jo komandoje buvo trys žydai - Locmanas, Bocmanas ir Šturmanas, tai jie okeano platybėse būtinai susiras ir ketvirtąjį - Aisbergą Rabinovičių.

Prikelia Komisijos pirmininkas iš numirusių kokį nors Šturmaną Isakovičių ir klausia:

– Ką tu šaukei pamatęs Aisbergą?

– Viešpatie, prieš laivo nosį aisbergas!

– Ne, ne... Mūsų duomenys tikslesni. Tu šaukei: “Rupūže, Aisbergas!”

– Aš dabar gerai neprisimenu, buvau pasimetęs.

– Ne, ne... Jei būtum šaukęs “Viešpatie!”, laivas nebūtų sudužęs.

Ateina laikas Locmanui:

– O ką tu šaukei pamatęs ledkalnį?

– Viešpatie, aisbergas!

– Ne,ne, mūsų telefoniniai pasiklausymai tikslesni.Tu irgi šaukei: “Rupūže, Aisbergas!”.

Tai panašu į suokalbį. Sekantis.

Įeina Bocmanas.

– Ką tu šaukei į telefono ragelį pamatęs Aisbergą?

– Viešpatie, aisbergas!

– Ne, ne, tu irgi šaukei: “Rupūže, Aisbergas!”. Tai galutinai patvirtina mūsų išvadas apie krašto nacionaliniam saugumui pavojingą suokalbį. Trys pareigūnai šaukia, rėkia “Rupūže, Aisbergas!..”, o kapitonas apie tai nieko nežino ir todėl nepastebi ant ledkalnio viršūnės sėdinčios Renatovič Šmuilytės.

Kaip viskas paprasta, todėl ir genialu.

“Titanikas” nuskendo, bet Lietuvos nacionalinis saugumas liko išgelbėtas. Kaltininkas surastas. Tai Lietuvos Respublikos Prezidentas Rolandas Paksas, jo patarėjas ponas Švaksas, rusų agentas Jurka Vertoliotovas ir visureigė, visažinė, Mečio Laurinkaus skandalų virėja Šmuilytė Renatovič.

Prie kryžiaus juos!

Visa ta istorija paviešinta, bet kažkodėl nutylėtas dar vienas šio skandalo autorius - ponas Landsburgas. Jo nėra. Jis švariai nusiplovė rankas ir tyliai pasislėpęs kampe, kikena į kumštį: taip jums, raudonos utelės, ir reikia! Žmonės mitinguoja ir laukia, kuo viskas pasibaigs?

Nepasibaigs!

Nurims šitas skandalas, atsiras kitas. Buvo “šliaužiantis perversmas”, “Seimo rezistencija”, Kauno pamiškių karas, bus ir dar keli “Titaniko” žuvimai, kuriuos sukels tas neramus garbėtroška.

Bet Lietuva – ne keleivinis lineris, Baltija – ne Šiaurės Atlantas, tačiau mūsų valstybė ir ateityje bus užplukdoma ant kokios nors didžiulės mėšlo krūvos, kurią to neramaus žmogaus komanda vėl bandys paversti didžiuliu ledkalniu.

Todėl juokus į šalį! Aš kreipiuosi į savo buvusius ir esamus bendražygius - R.Paksą, A.Paulauską ir A.M.Brazauską: vyrai, sueikit vieną kartą į krūvą ir susitarkit. Ar negana Lietuvai to amžino susipriešinimo, tų pastovių nelaimių,tų didžiulių mėšlo ledkalnių,kaip Viljamsas, Telekomas ar Rusofobija? Ar ne per daug tokiam mažam kraštui mesijų, demokratijos inkvizitorių, žiniasklaidos pranašų ir aiškiaregių? Užbaikit vieną kartą su ta nelemta kolektyvine partijų atsakomybe, taip iškilmingai Lietuvoje vadinama “demokratija”. Įveskit vieną kartą asmeninę atsakomybę už bet kokio valstybės vyro neteisėtą veiklą. Matysit, kaip greitai Lietuvoje išnyks tie mėšlo ledkalniai ir ta smarvė, kuri iš mūsų jau sklinda po visą pasaulį! Prisiminkit genialųjį L.Pasterą, kuris pasakė, kad ir patį didžiausią mėšinį (šiuo atveju - politinį) bulių galima sutalpinti labai mažose konservų dėžutėse. Tik visų pirma jas reikia gerai iškaitinti.

Tebūna ta kaitri ugnis - Lietuvos ateitis ir gerovė.
“Durnių laivo” kapitonas, Vytautas Petkevičius
2003 m. gruodis.
Apginkime demokratiją

Sąmokslas prieš savo tautą

Klausimas Jurijui Borisovui: “Kas gi šiandien vyksta Lietuvoje?”

Atsakymas:

- Šiandien Lietuvoje stebime, kaip įgyvendinamas gerai suplanuoto ir organizuoto sąmokslas scenarijus. Tai pastebėti nesunku. Klausimo esmė kiek kita: prieš ką šis sąmokslas nukreiptas?

[domiausia, kad sąmokslininkai veikia ne prieš Rolandą Paksą, ne prieš J. Borisovą ir net ne prieš R. Ačą. Koks gi tada jų tikrasis tikslas? Pabandykime išsiaiškinti.

Aišku, kad šiandien vyksta kova dėl valdžios. Šios kovos tikslas – užtikrinti vienos iš partijų ir konkrečių žmonių pergalę kitų metų rinkimuose į Seimą. Pageidautina, kad šis tikslas būtų pasiektas minimaliomis sąnaudomis, visų pirma, materialiomis. Tolesni tikslai – laimėti visus būsimus rinkimus, tarp jų ir Prezidento.

Sąnaudų mažinimo mechanizmas labai paprastas. Aišku, kad bet kuriems rinkimams reikalingi pinigai. Tačiau galima jau šiandien investuoti į panašaus skandalo organizavimą, o tai leis sutaupyti didesnes lėšas, kurias tektų skirti rinkimų agitacijos kampanijai. Paanalizuokime skaičius.

Tam, kad rinkėjai balsuotų už konkrečią partiją ar konkrečius kandidatus vienmandatėse apygardose, reikalingos piniginės lėšos, organizacija, patirtis ir t.t. Piniginių lėšų, kurių reikalauja rinkimai, kiekis tiesiogiai proporcingas rinkėjų skaičiui: daugiau rinkėjų – daugiau pinigų, mažiau rinkėjų – mažiau pinigų. Pastarųjų Lietuvos Respublikos Prezidento rinkimų antrajame ture šiais metais balsavo 1 436 322 rinkėjai, t.y. 52,65 proc. visų rinkėjų.

Kas pasikeistų, jei “reikalingų” žmonių išrinkimui užtektų ne pusantro milijono, o, tarkim, 100 tūkst. rinkėjų? Tai reikštų, kad rinkimams užtektų 10-15 kartų mažiau pinigų! Štai Jums ir atsakymas: **šiandien politinio kazino žaidėjai “investuoja” į būsimuosius Seimo rinkimus, taip pat ir į būsimus Prezidento, vietos savivaldos bei Europos Parlamento rinkimus.**

Prezidentas Rolandas Paksas buvo išrinktas demokratiniu keliu laisvuose ir demokratiškuose rinkimuose. Kadangi mums pavyko organizuoti veikiančią rinkimų stebėjimo sistemą, taip užkirtome kelią galimiems rinkimų įstatymų pažeidimams ir galimam rezultatų klastojimui. Nie-kas nedrįso suabejoti, kad R. Paksą išrinko tauta.

Kadangi dabar R. Paksas apipilamas purvais, visuomenės akyse rodomas kaip “neveiksnius lyderis”, “silpnavalis”, “nusivylusi tauta į rinkimus daugiau nebeis. Kam eiti, jei vis tiek niekas nepasikeis? “Buvo vienas, kuris žadėjo tvarką padaryti, bet ir tas pasirodė silpnavalis”. Tada Seimas galės sumažinti arba visai atsisakyti rinkėjų aktyvumo cenzo visuose rinkimuose – ir Seimo, ir savivaldybių.

Todėl, jei R.Paksas atsistatydintų, į naujo Prezidento rinkimus tauta tiesiog neitų. Tuomet Seimas priimtų naują įstatymą, pagal kurį rinkimai būtų laikomi įvykusiais, jei juose dalyvautų 10-15% rinkėjų.

Sėkmės atveju būtų įmanoma laimėti visus rinkimus su kokiu 100 tūkst. “savų”, patikrintų rinkėjų. Aišku, kad lėšų rinkimų kampanijai, kurioje potencialiai dalyvauja 2

727 805 rinkėjai (bendras rinkėjų skaičius 2003 m. sausio 5 d.) arba 100 tūkst. rinkėjų, kiekis skirtusi apie 30 kartų.

Tokie skaičiai. **Tačiau tai, kas dabar vyksta Lietuvoje – sąmokslas prieš Lietuvos tautą. Jo tikslas – įrodyti, kad nuo tautos niekas nepriklauso, pasiekti visiško tautos apolitiškumo. Tokią apatišką ir apolitišką tautą valdyti labai paprasta.**

Štai kodėl sąmokslu organizatoriai darys viską, kad tauta, protestuodama prieš visišką savivalę, kuri dabar vyksta, nustotų domėtis politika ir dalyvauti rinkimuose. Toks rezultatas visiškai tenkintų sąmokslininkus.

Mano nuomone, dabartinė savivalė – tai tik kai kurių valdžios atstovų atviras tyčiojimas iš savo tautos.

Klausimas Jurijui Borisovui: “Kas, Jūsų nuomone, yra tikrieji sąmokslu užsakovai ir vykdytojai?”

Atsakymas: Manau, kad tikrieji sąmokslu užsakovai ir vykdytojai – tie, kurie jau senokai pardavė tai, kas priklausė visai tautai (pavyzdžiui, “Mažeikių naftą”) ir pačią tautą. O jei konkrečiau, tai tie, kurie, siekdami pasityčioti iš savo tautos, demokratiškai rinktų jos atstovų, piliečių, aklaui siekia savo tikslo, nekreipdami dėmesio nei į Lietuvos įstatymus, nei į ES teisę. Jie garsiausiai rėkia apie Lietuvos tarptautinio prestižo praradimą, nors patys dėl to labiausiai kalti.

2003 m. gruodis.

Apginkime demokratiją

Krizinės situacijos - sunki, tačiau neišvengiama pamoka

Krizinės situacijos – normalus reiškinys. Jos įvyksta nuolat, su tam tikru periodiškumu. Jas įveikusio individo, organizacijos ar visos visuomenės gyvenime įvyksta kokybinis šuolis. Svarbiausia tik, kur šis šuolis gali pakreipti individo, grupės ar organizacijos gyvenimą – pažangos ar nuopuolio link. Tam, kad šis šuolis būtų pozityvus, reikia išmokti analizuoti situaciją ir daryti teisingas išvadas. Kai visuomenėje kyla krizinė situacija, žmonės paprastai ne iš karto suvokia, kas vyksta, negali adekvačiai vertinti susiklosčiusios situacijos. Bendruomenėje kyla panika, sumaištis, baimė, nerimas dėl ateities. Kokia bus išeitis iš krizės, visų pirma, priklauso nuo visuomenės Lyderio. Savaime aišku, ir Lyderis ne iš karto suvokia, kas vyksta. Jis taipogi gali sudvejoti, prarasti savitvardą, pasitikėjimą savo paties sprendimais ir veiksmais. Jis, kaip ir bet kuris kitas žmogus, gali klysti, jam nesvetimas tikėjimas iliuzijomis, o ne realiais faktais. Tačiau Lyderis, jeigu jis tikras Lyderis, privalo rasti teisingą sprendimą. Bet kuriuo atveju, visa atsakomybė už dabartinę situaciją tenka Lyderiui. Jis privalo numatyti bet kokius pasikeitimus, išvelgti krizės priežastis, suformuoti profesionalų komandą, kuri galėtų efektyviai spręsti svarbiausius uždavinius. Jei Lyderį išrinko visa tauta, tai tauta laukia iš Lyderio ryžtingų žingsnių krizei įveikti. Tam, kad pateisintų tautos viltis, Lyderis visų pirma turėtų išanalizuoti savo klaidas. Ateina laikas, kada būtina pažvelgti į faktus iš šalies, objektyviai, tinkamai įvertinti savo ir aplinkos poelgius. Tai nelengva, nes gali pasikeisti visas pasaulio suvokimas, prarandami ramsčiai, kurie anksčiau laikyti patikimais. Tokiais momentais Lyderis turi atrasti savyje pakankamai vyriškumo ir pats sau užduoti klausimą: “Ar aš pajėgus atsisakyti įprastų stereotipų, įprastos aplinkos, savo klaidų ir susikoncentruoti vieninteliam tikslui – tarnauti savo tautai?” Šis kelias

nepripažįsta kompromisų. Arba tu su tauta, arba savo iliuzijų pasaulyje. Jeigu Lyderis ryžtingai siekia įvykdyti savo pažadus, kuriais patikėjo tauta, tolesni jo veiksmai turėtų būti aiškūs. Būtina apvalyti savo aplinką nuo intrigantų, “bendražygių”, karjeristų, pataikūnų, juolab aiškiaregių ir ekstrasensų.

Būtina suformuoti profesionalų, kurių kompetencija nekelia jokių abejonių, komandą. Šie profesionalai turėtų būti tikri savo Tėvynės patriotai, jiems turėtų rūpėti tiek visos visuomenės, tiek kiekvieno jos žmogaus gerovė. Tokį Lyderį tauta visuomet palaikys. Net pačiomis sunkiausiomis akimirkomis. Demokratinėje valstybėje, net ir ištikus krizei, valstybės galva privalo konsoliduoti visas konstruktyvias visuomenės jėgas bei kartu su kitų valdžios šakų vadovais priimti svarbiausius sprendimus, padėsiančius įveikti krizę. Akivaizdu, kad krizės dažnai kyla dėl aukštų pareigūnų ir politinių intrigų meistrų, kurie sugeba išnaudoti asmeninius ir politinių grupuočių interesus, juos supriešindami, kaltės. Provokatoriai efektyviai išnaudoja skirtingų valdžios institutų tarpusavio nesusikalbėjimą. Tai leidžia provokatoriams veikti visiškai nebaudžiamai, nors Lietuvos Respublikos Konstitucijos, įstatymų, Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos pažeidimai akivaizdūs. Anksčiau ar vėliau tai diskredituoja valdžios institutus, krenta patikimos valstybės įvaizdis. Tada, kai aukščiausių valdžios organų vadovai veikia išvien, jokios provokacijos neįmanomos. Visuomenė, kuri sugeba laiku numatyti provokacijas ir jų išvengti, pakyla į kokybiškai naują lygmenį, leidžiantį susitelkti pozityviai kūrybinei veiklai.

Jurijus Borisovas - Psichologijos mokslų daktaras

2003 m. gruodis.

Apginkime demokratiją

Kiek gali kainuoti provokacija?

Klausimas Jurijui Borisovui:

- Kokią gi grėsmę Lietuvai kelia “Aviabaltika” ir pats Jurijus Borisovas?

- Kiekvienam gebančiam mąstyti žmogui aišku, kad jokios grėsmės nei aš pats, nei kompanija “Aviabaltika” kelti negali. Kokią grėsmę gali kelti kompanija, kuri nepažeidžia Lietuvos įstatymų?

Juk tai, jog kompanija nepažeisdama įstatymų dirba jau 12 metų, šių metų kovą patvirtino visos aukščiausios Lietuvos valstybės institucijos, įskaitant Generalinę prokuratūrą ir netgi Seimą.

Klausimas Jurijui Borisovui:

- Tuomet nesuprantama, kam Jūs keliate grėsmę?

- Žiniasklaida bando sudaryti įspūdį, kad baisesnio priešo kaip “Aviabaltika” ir aš Lietuvoje negali būti.

Ar tai tiesa?

Pažvelkime įdėmiau.

Iki prasidedant pastariesiems Prezidento rinkimams dauguma Lietuvos ir užjūrio politikų buvo šventai įsitikinę, kad tuometinis Lietuvos Prezidentas liks prezidentauti antrą kadenciją. Ir ramiai laukė šio lengvai nuspėjamo rezultato. Tačiau kai tik mes palaikėme kandidatą į Prezidentus Rolandą Paksą ir viešai pervedėme į jo rinkiminę sąskaitą vieną milijoną litų - visiems baigėsi ramus gyvenimas. Tapo aišku, kad atsirado rimtas Valdo Adamkaus konkurentas, ir visi užsipuolė “Aviabaltiką”, atvirai naują kandidatą

palaikiusią kompaniją. Mus apkaltino visomis mirtinomis nuodėmėmis, o Rolandą Pakšą tuo, kad jo rinkimų kampanijai buvo išleisti dideli pinigai. Įdomiausia, kad niekas nesureikšmino to fakto, jog beveik pirmojo rinkimų turo išvakarėse į Lietuvą atskrido JAV Prezidentas George'as Bushas. Kaip jums atrodo, kiek galėtų kainuoti tokio žmogaus kaip JAV Prezidentas vizito į Lietuvą (pirmąkart Lietuvos istorijoje!) "organizavimas"? Ir aišku, kad jis buvo surengtas siekiant paremti Prezidentą Valdą Adamkų. Tačiau vizitas nedavė pageidaujamų rezultatų. O už tai kažkas turi atsakyti arba bent jau atidirbti. Va ir atidirbinėja...

Šiandien mes su jumis matome, kaip draugiškos šalies ambasadorius mėgina kontroliuoti netgi Seimo laikinosios komisijos darbą. Mane žiniasklaida pabrėžtinai vadina "dosniausiu rėmėju", mėgindama įpiršti nuomonę, jog viską lemia pinigai. Tačiau iš tiesų mus "muša" ne už dovanotus pinigus, o už gebėjimą susitelkti, mobilizuoti jėgas ir už puikią organizaciją reikiamu momentu. Juk tie, kurie dirbo antrajame rinkimų ture su mūsų kompanija, o tai bemaž 10 tūkstančių stebėtojų ir "sociologinės apklausos" akcijos dalyvių, matė mūsų kompanijos organizacinius sugebėjimus. Savo darbu ir pasiektu rezultatu - Rolando Pakso pergale rinkimuose, mes sugriovėme visų tų, kurių politinis pasiansas, galima sakyti, jau buvo išdėliotas, planus. Būtent tas jėgas, stebint mūsų darbą, kankino klausimai: jeigu Jurijus Borisovas padės naujam Prezidentui sukurti Prezidentūroje tokią pat stiprią komandą kaip ir "Aviabaltikoje", tuomet R.Paksas tikrai įvykdys savo rinkimų pažadus Lietuvos žmonėms! O jei naujasis Prezidentas pasieks, kad Lietuva taptų laisva, klestinčia ir nepriklausoma Europos šalimi? Su stipriu Prezidentu, aiškiais tikslais ir perspektyvomis... O jei Prezidentas ims priiminėti sprendimus, kurie naudingi tik Lietuvai, o ne užjūrio partneriams (prisiminkime "Williams")? O jei dar išplauks į paviršių visi purvini reikaliukai, kuriuos iki šiol sėkmingai pavykdavo nuslėpti? Dabar paanalizuokime.

Sausį Rolandas Paksas "netikėtai" tapo Lietuvos Respublikos Prezidentu. Nuo tos akimirkos prasidėjo intensyvus Lietuvos specialiųjų tarnybų darbas, siekiant surinkti jį ir jo aplinkos asmenis kompromituojančią medžiagą. Buvo laukiama tik preteksto, kad būtų galima išlieti visą tą purvą. Pretekstas atsirado, kai paaiškėjo, jog prarandamas pats svarbiausias informacijos šaltinis - atleidžiamasis VSD direktorius. Štai tuomet visa žiniasklaida ir užgulė "Aviabaltiką" - nedidelę kompaniją, kurioje dirba tik per šimtą žmonių. Kaip žmogus, turintis darbo patirties Rolando Pakso rinkimų štabe, gali teigti, kad šiuo metu eskaluojama melo ir veidmainystės kampanija kainuoja daug daugiau nei visų 2002 metų kandidatų į Prezidentus rinkimų kampanijų išlaidos kartu sudėjus.

Klausimas Jurijui Borisovui:

- Vis dėlto kas gi taip išgąsdino Lietuvos ir ne tik Lietuvos politikus?

- Mes manome, kad juos išgąsdino tai, jog Lietuvoje gali atsirasti stiprus Prezidentas.

Be to, ne už kalnų ir rinkimai į Seimą. O jei staiga "Aviabaltika" sumanys juose dalyvauti? Juk su savo patirtimi, žiniomis ir gebėjimais ji gali užtikrinti artimos jai partijos pergalę. Tuomet politinių jėgų išsidėstymas Lietuvoje gali iš esmės pasikeisti.

Štai kodėl nusprendžiama bet kokiais priemonėmis sutrypti, sunaikinti, sukompromituoti "Aviabaltiką", suteršti viso pasaulio akyse jos vardą. Ir visai nesvarbu, kad drauge bus trypiamas ir Lietuvos vardas.

Mus kaip įmanoma labiau "spaus", bet kokiais būdais bandys palaužti. Rengs provokacijas, bandys paviešinti dešimtis kartų paneigtus faktus, įbauginti, rengs nesuskaičiuojamas kratas ir pan. Bandys sužlugdyti mūsų verslą, o mane - priversti išvykti iš Lietuvos. Jei tai nepavyks - mėgins susidoroti fiziškai.

Dabartinės provokacijos organizatoriai pasistengs nepalikti mums kitos išeities, kaip tik patiems įsitraukti į politiką.

Ir tuomet mums seksis ne tik versle, bet ir politikoje. Mes jau įrodėme, jog tai mūsų jėgoms.

Klausimas Jurijui Borisovui:

- Ko Jūs tikitės?

- Jūs atkreipėte dėmesį, kaip rengiama provokacija? Visos jėgos nukreipiamos prieš mus. Viską stengiamasi pakreipti taip, kad kuo greičiau būtų priimtas "politinis sprendimas". Mėginama skubiai pakeisti įstatymus, išslaptinti dokumentus, rengiamos įžūlios provokacijos ir visai nesvarbu, kad tai daroma pažeidžiant ir Lietuvos, ir tarptautinius įstatymus.

Mes tikimės, kad Lietuva vis dėlto yra nepriklausoma šalis ir joje gyvena nepriklausomi žmonės. Ir gyvena tie žmonės, laikydamiesi Lietuvos įstatymų. Todėl mes tikimės, kad Lietuvos įstatymai yra aukščiau nei kieno nors politiniai interesai. Be to, man visam gyvenimui išiminė tėvo Stanislovo, kurį aš labai gerbiu, pasakyti žodžiai: "Žmonės nedėkingi. Neteisk jų už tai. Aš atsiprašau tavęs už visas skriaudas, kurias tu patyrei Lietuvoje. Bet prašau tavęs - niekuomet neišvažiuok iš Lietuvos".

2003 12

Apginkime demokratiją

Klausimas Jurijui Borisovui: "Ar galėtumėte pakomentuoti "Laumžirgio" planą?"

Atsakymas: - Negaliu komentuoti šio plano, kadangi Generalinėje prokuratūroje pasirašiau raštą, kuriame išsipareigojau neteikti informacijos. Galiu pateikti tik keletą faktų.

2003 m. lapkričio 3 d. **Valstybės saugumo departamento pareigūnai darė kratas mano bute ir viloje.** 21 val. 30 min. buvo surašytas protokolas, kuriame išvardyti visi dokumentai ir daiktai, paimti pareigūnų.

Šiame kratos protokole "Laumžirgio" projektas neminimas.

Nežinau, kiek laiko paimti kratos metu daiktai ir dokumentai buvo **Valstybės saugumo departamente** ir kas su jais buvo daroma. Be to, nežinau, kada šie daiktai ir dokumentai buvo perduoti į Generalinę prokuratūrą. Tačiau jau kitą rytą, 2003 m. lapkričio 4 d. VSD direktorius M. Laurinkus suskubo Lietuvos Respublikos Prezidentui pateikti šį "planą".

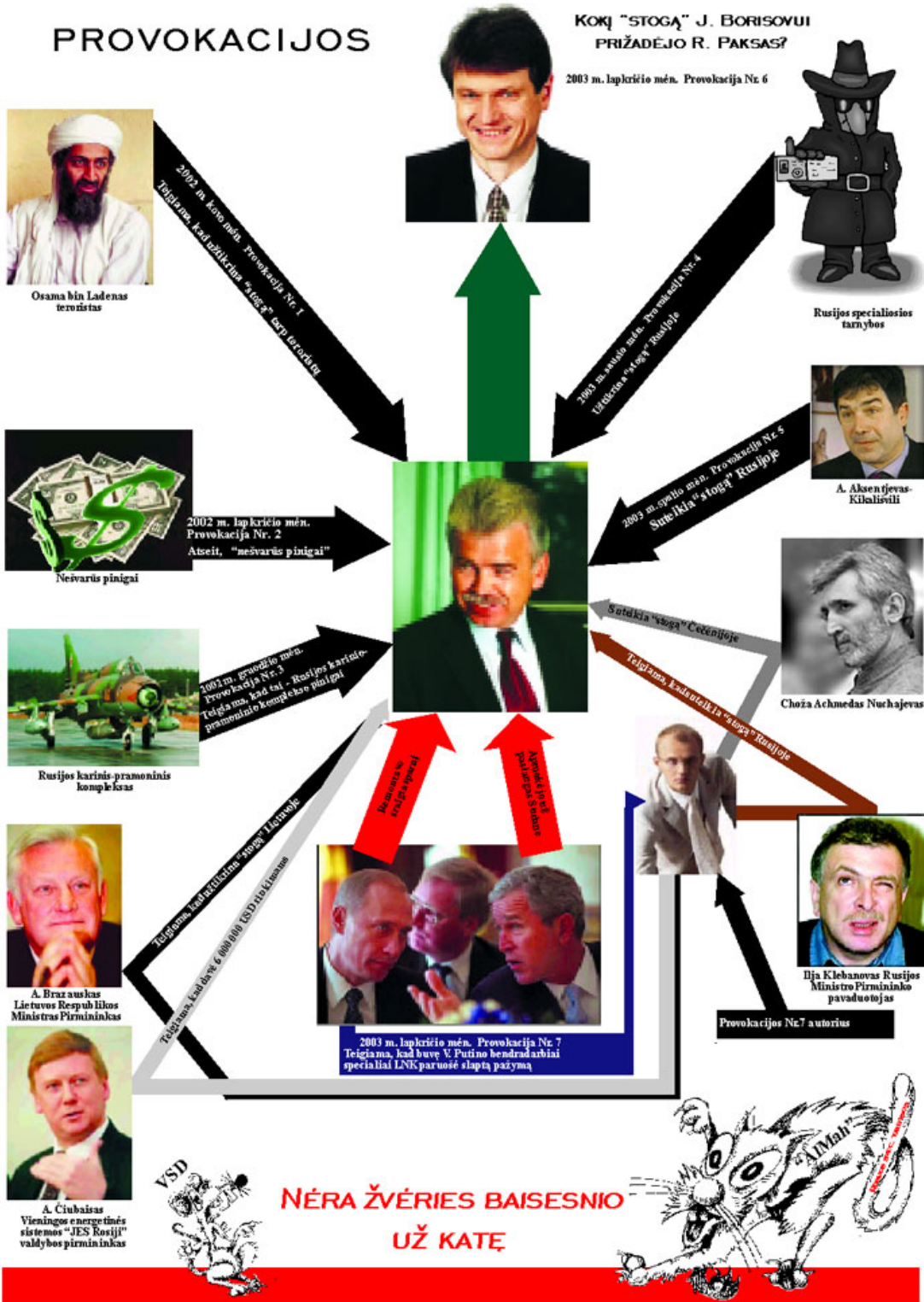
Pabandykite tris kartus spėti, kas šio plano ir viso šio triukšmo, susijusio su tartum pas mane rastu planu "Laumžirgis", autorius.

2003 m. gruodis.

Apginkime demokratiją

Provokacijos

PROVOKACIJOS

2003 m. gruodis.
Apginkime demokratiją

Iš spaudos

Kuomet melas virsta tiesa

Tereikia keletą kartų rimta veido išraiška pakartoti tuos pačius gandus ir jais bus akylai patikėta. Niekas nė nebando įsigilinti ir išsiaiškinti, ar yra koks pagrindas šiems gandams, ar jie iš piršto laužti, o įtikinamai skamba tik todėl, kad tariami Lietuvoje autoritetais laikomų žmonių lūpomis.

Taip atsitiko ir su Laikinąja Seimo komisija, tiriančia galimas grėsmes nacionaliniam Lietuvos saugumui. Kai kurie žiniasklaidos atstovai šios komisijos pirmininko ir narių pasisakymus pateikia it neginčytiną tiesą, tarsi šios komisijos nariai – tai Aukščiausiojo Teismo teisėjai ar visažiniai ekstrasensai.

Galbūt komisijos nariai nesąmoningai klaidina visuomenę, juk jie tokie pat žmonės, turintys teisę klysti. Tačiau kažkodėl šiandien šios klaidos visuomenėje niekas nepastebi, o kiekviena komisijos pirmininko ištarta frazė laikoma neginčytina tiesa.

Belieka tikėtis, jog vieną gražią dieną Laikinoji Seimo komisija baigs savo darbą. Tuomet galėsime suskaičiuoti, kiek netiesos ar aiškaus ir sąmoningo melo yra pasakę komisijos nariai viešai transliuojamų posėdžių metu. Nežinia, kiek neteisingai nukentėjusių ir apšmeižtų žmonių ieškos teisybės teismuose ir kaltins komisijos narius akivaizdžiai melavus. Tai, kad kartais komisijos darbo neįmanoma pateisinti noru išsiaiškinti tiesą, matyti jau dabar.

Respublika,

2003 m. lapkričio 24 d.

Redakcijos skiltis

Spektaklis ar tiesos ieškojimas?

Šiuo atveju komisija iš savo darbo ir viešai transliuojamų apklausų bando kurti spektaklį ar savotišką realybės šou. O bandymas nustatyti tiesą ar ištirti tariamas grėsmes nacionaliniam saugumui jau atsiduria antrame plane.

Keista, kad iki šiol Seimas nebandė keisti įstatymų, kad ir kai kurių baudžiamųjų bylų, pavyzdžiui, “Aviabaltikos” vadovo Jurijaus Borisovo, apklausos būtų viešos ir transliuojamos per televiziją. Nes tai irgi būtų didžiausią pasisekimą turintis spektaklis, po kurio kiekvieno politiko garbės reikalas būtų jį pakomentuoti.

Prezidentas neatsisako bendradarbiauti su komisija, nors turėtų tokią teisę, ir sutinka atsakyti į jos pateiktus klausimus. Šiuo atveju niekas nereikalauja, kad prezidento atsakymai būtų paslėpti už devynių užraktų, nes komisija, tirdama šį skandalą, taip nori viešumo.

Tačiau šiandien taip visų geidžiamas viešumas ir teisingumas tapo nebesuderinamais dalykais. Sunku kalbėti apie teisingumą, kai dauguma komisijos narių dar prieš pirmąjį posėdį turėjo tvirtą nuomonę, kurios jokie vieši posėdžiai negalės pakeisti.

Respublika,

2003 m. lapkričio 25 d.

Redakcijos skiltis

Komisija nenori praregėti

Sakoma, kad kito akyje galima pamatyti ir mažiausią krislą, tačiau jeigu nenori, nepamatys ir didžiau-sio rąsto. Atrodo, panašiomis taisyklėmis linkusi vadovautis ir Seimo laikinoji komisija, tirianti tariamas grėsmes nacionaliniam saugumui. Iš vakarykstės krašto apsaugos ministro Lino Linkevičiaus ir Valstybės sienos apsaugos tarnybos vado generolo Algimanto Songailos apklausų, kaip ir iš anksčiau komisijai liudijusių pareigūnų, galima spręsti, kad politikus domina tik dabartinio prezidento Rolando Pakso aplinkos žmonių padarytos klaidos ir nuodėmės. Kas buvo anksčiau, šali valdant kitiems prezidentams, kas vyko valstybėje, posėdžiaujant praėjusios ar šios kadencijos Seimui, ar galbūt jau ir tuomet buvo iškilusios tikros ar tariamos grėsmės valstybes saugumui, niekam neįdomu. Vakarykščiame komisijos posėdyje kalbėjęs krašto apsaugos ministras L. Linkevičius teigė, kad ta pati “Aviabaltika” ir tas pats jos vadovas Jurijus Borisovas eksportuodavo sraigtasparnių detales į užsienį. Ir 1999-aisiais, kai Seimo daugumą sudarė konservatoriai, tai buvo ir 2001-aisiais, kuomet Seime daugumą turėjo socialliberalai ir liberalai, taip buvo ir tuomet, kai prezidentavo Valdas Adamkus, Valstybės saugumo departamentui vadovavo tas pats Mečys Laurinkus. Tačiau tuomet jokių grėsmių valstybės nacionaliniam saugumui nekilo, niekas nesvarstė, ar reikia reikšti apkaltą prezidentui ar Seimo pirmininkui. Tiesa, tuomet irgi speciali Seimo komisija, kuriai vadovavo Seimo narė konservatorė Rasa Juknevičienė, tikrai nesimpatizuojanti J. Borisovui ir “Aviabaltikai”, tyrė šios bendrovės veiklą, tačiau jokių pažeidimų nebuvo radusi. Todėl galima tvirtinti, kad komisijai grėsmės nacionaliniam saugumui rūpi mažiausiai. Komisija pasiruošusi įtikinti visuomenę, kad grėsmė nacionaliniam saugumui kilo tik tuomet, kai prezidentu tapo R. Paksas, ir tais teiginiais jau pati linkusi patikėti.

Respublika,

2003 m. lapkričio 26 d.

Redakcijos skiltis

Faktas: nereikia jokių faktų!

Regis, atėjo metas paaiškinti “Respublikos” dienraščio poziciją mėnesį trunkančio skandalo metu. Į klausimą: “Ką palaiko “Respublika”- Lietuvos prezidentą ar vadinamąjį elitą?- atsakome paprastai - nei vieno, nei kito. Jeigu kada nors ką nors ir remsime, tai tik faktus ir patikimą informaciją. O ne nutekintą iš saugumo ir suinteresuotų Seimo narių gandų ir dezinformacijos dozę. Lietuvoje, mūsų manymu, susidarė situacija, kai isterija, propaganda ir raganų medžioklė pasiekė pavojingą ribą. Kaip sovietiniais metais staiga tapo privalu laikytis vienos “generalinės partijos linijos”. Kas ją nustatė - garsiai kalbantys parlamentarai ar dar garsiau viską žinantys bei vertinantys apžvalgininkai, ne taip ir svarbu. Svarbu, kad kiekvienas drįsęs bent akimirką suabejoti “partine linija” tampa priešu. Generalinis prokuroras ir Aukščiausiojo Teismo pirmininkas tai pajuto pirmieji. Vos jie suabejojo, ar galima klausytis prezidento pokalbių, žiniasklaida ir kai kurie Seimo nariai pradėjo kalti juos prie kryžiaus. Tiesos monopolis šiandien Lietuvoje priklauso tam kas garsiau šaukia arba turi eterį. Apie moralę ar žurnalistų profesionalumą šiuo atveju kalbėti net neverta - viskas propagandos mašinos maitinimui. Iš slaptų aruodų traukiamos neaiškios kilmės pažymos ar įrašų, užrašų kopijos. Be parašų... Paprastai gavęs tokį anoniminių pranešimą bet koks žurnalistas tikrintų jį ir pertikintų. Bet ne šiandien. Ne šį mėnesį. Sovietinio tipo Propaganda tuo ir skiriasi - jai nereikia šaltinių, jai

nereikia išklaudyti antros pusės, jai galų gale nereikia net tiesos. Jai reikia eterio ir pranašo užsidegimo savo teisybei byloti. Prisiminkime, kaip buvo smerkiamos Solženicyno knygos, net jų neskaičius...Mes tiesiog stebime, vertiname ir nesuprantame: ką nori pažaboti Seimo specialioji komisija ir žurnalistai pranašų veidais - prezidentą Rolandą Paksą ar korupciją Lietuvoje? Jei prezidentą - tuomet viskas aišku: klausimų nėra. Slaptųjų pažymų, telefoninių įrašų, prielaidų ir gandų yra tiek daug ir jie taip įkalti žmonėms į galvas, kad prezidentas, net jei ir išliks poste, bus pažabotas ilgam. Tačiau jeigu siekiama pažaboti korupciją - viskas daroma atvirai, kad visi galai būtų paslėpti. Visi anų valdžių rėmėjai savo sutartis, matyt, jau sunaikino. "Williams", žemių "prichvatizacijos", kontrabandos istorijos palaidotos. Ir visi susitepę politikai gali ramiau atsikvėpti - nieko nesudomino net Seimo nariai, šimtus kartų tarpininkavę, kad kai kas lengviau kirstų sieną. Tenka pripažinti tik vieną faktą: bet kokie faktai apie korupciją šiuo metu yra neįmanomi. Nebent jie būtų apie prezidentą Rolandą Paksą...

Respublika,

2003 m. lapkričio 27 d.

Redakcijos skiltis

Apie "neteisingos" tautybės žmogų

Atvirai sakant, jau buvau veik apsisprendęs daugiau neberašyti apie "prezidentinį" skandalą. Akivaizdu, kad jokių sensacingų demaskavimų, paremtų tikrais faktais ir dokumentiniais įrodymais, nebus, o reali grėsmė "nacionaliniam saugumui", jei ir egzistuoja, tai jos ištakų derėtų ieškoti ne Prezidentūroje, o tarp tų, kurie užvirė visą šią košę ir bando jos dėka "prisiauginti" politinį svorį. Žinoma, turiu omenyje tuos, kurie dalyvauja realiame politiniame gyvenime, o ne kokius apkerpėjusius Sajūdžio veteranus trečiadienį mitinge prie Prezidentūros gąsdinusius praeivius prisiminimais apie NKVD žiaurumus. Nors jie, ko gera, bene ryškiausiai atspindėjo vieną iš pagrindinių inicijuotos skubios liaudies priešų paieškos kampanijos akcentų. Šis akcentas – tai kažkieno meistriškai iššauktas, atrodytų jau pamirštos ir išgydytos ligos – rusofobijos – simptomas. Plakatai "Stop, Maskva!", "Paksas – mūsų, o mes - rusų!", kalbos mitinge apie "Maskvos ranką" kalba patys už save. Todėl ir vėl grįžtu prie "prezidentinio" skandalo temos. Kuo gi prasikalto Rolandas Paksas? Didžiausia jo kaltė ir lemtinga klaida buvo tai, jog didžiausiu jo rinkiminės kampanijos rėmėju tapo verslininkas Jurijus Borisovas, kurio tautybė – rusas! Ir dar turėjęs tuo metu Rusijos pilietybę, ir dar verslo partnerius Rusijoje... Įtartinas tipelis, ką ir bekalbėti. Tiesa, dar prie konservatorių ir prie prezidento Valdo Adamkaus jo įmonės "Aviabaltika" veikla buvo ne kartą tikrinama ir patikrinama, taip ir nerandant įstatymų pažeidimų. Dar ne per seniausiai J.Borisovas siūlė atlygį – vieną milijoną litų tam, kas įrodys, kad "Aviabaltika" atlieka draudžiamos prekybos operacijas. Tuomet Mečys Laurinkus ir jo vadovaujama žinyba kažkodėl nepasinaudojo galimybe praturtėti. Juk tam, kad gautum milijonus, būtina pateikti įrodymus, o norint sukelti skandalą pakanka mišrainės iš rusiškų – žydiškų – gruziniškų pavardžių, pagardintos nerimu dėl nacionalinio ir prezidentinio saugumo. Panašu, kad Borisovas atidavė pinigus ne tam kandidatui į prezidentus... O juk galėjo duoti bet kuriam. Ir bet kuris būtų paėmęs. Netgi Andrius Kubilius, dabar vienas iš aktyviausių skandalą tiriančios specialiosios Seimo komisijos narių. Rinkimų jis, be abejo, nebūtų laimėjęs, tegu ir visa Rusijos naftos pramonė būtų į jį investavusi, tačiau jei Borisovas būtų davęs dar po porą šimtų tūkstančių V.Adamkui, A.Paulauskui, na dar V.Andriukaičiui, dabar

būtų nekaltas tarsi kūdikis. Arba kaip B.Lubys, mūsų namuose išaugintas oligarchas, visuomet apdairiai “patepantis” keletą kandidatų ar partijų. O dabar – prašom: planas “Laumžirgis”, analitinės pažymos, valstybės perversmo rengimas, žodžiu, didi grėsmė tautiniam saugumui. Pasakėtininkui Krylovui, įamžinusiame vieną laumžirgį, telieka pavydėti fantazijos skrydžio kūrėjams, išpuoselėjusiems vadinamuosius dokumentus, ant kurių nėra nei parašų, nei antspaudų. O LNK televizijos kanalu pranešinėjami duomenys apie tai, jog R.Paksas įsipareigojo suteikti J.Borisovui generolo laipsnį ir apdovanoti jį net penkiais medaliais ir visai panašėja į anekdotus apie Brežnevą. Nors vieną medalį J.Borisovas jau turi – juo jį apdovanojo dar prezidentu būdamas V.Adamkus. Tačiau V.Adamkus nebuvo iškvieistas į specialiosios komisijos posėdį, siekiant išsiaiškinti, už kokius nuopelnus jis pagerbė “tarptautinį mafiozį” ir “Rusijos įtakos agentą”. Komisijos nesudomino ir išsiaiškinti faktai apie finansinių ataskaitų pažeidimus V.Adamkaus rinkiminės kampanijos metu. Reiškia, tyrinėtojus domina ne apskritai įstatymų laikymasis, o tai, kaip jų laikosi pavieniai asmenys? Įdomiausia, jog visas skandalas surėdytas ne kaip paties R.Pakso “puolimas”, o priešingai – kaip prezidento gynimas nuo tarptautinio “mafiozio” J.Borisovo ir iš už jo boluojančios Maskvos letenos bei kitų imperinių siaubų. Pasirodo, grėsmę mūsų šalies nacionaliniam saugumui gali kelti tik Rusija ir, atitinkamai, tos “neteisingos” tautybės verslininkai. Vietiniai kyšininkai, išdvagiai ir banditai tokios grėsmės, be abejo, nekelia. Panašu, kad mūsų laikų lietuviškos pasakėčios apie laumžirgį moralas būtų toks: jei tavo pavardė Borisov, arba, neduok Dieve, išvis Ivanov, sėdėk tykiai ir į didžiąją politiką nosies nekišk (bent jau su savo pavarde), nes tėvynės šventovėje su tokia negražia pavarde veikti nėra ką. Tolerantiškumas, kaip žinia, savo ruožtu, demokratija – demokratija, bet juk ne iki tokio laipsnio... Ne maži, patys turi susiprasti...

Respublika,

2003 m. lapkričio 28 d.

Subjektyvūs užrašai

Ydingi mėginimai paminti demokratiją

Dėl menamo, išpūsto aplink Prezidentūrą skandalo Lietuvoje ne tik keičiami įstatymai, bet ir aptarinėjama galimybė pakeisti šalies Konstituciją. Girdi, svarbiausio įstatymo, reglamentuojančio prezidento rinkimų tvarką, pakeitimas garantuos išsivadavimą nuo bet kokių įtarimų apie galimus prezidento įsipareigojimus savo rėmėjams. Seimas jau pakeitė specialiųjų komisijų nuostatus – nuo šiol tokių komisijų posėdžiai gali būti vieši ir netgi tiesiogiai transliuojami televizijos. Nors iki šiol visi komisijų posėdžiai, kuriuose buvo sprendžiami svarbūs klausimai, susiję su valstybės paslaptimis, vyko už uždarytų durų. Maža to, apsisprendęs dėl viešų posėdžių, Seimas žengė toliau: jau aptarinėjama galimybė priverstinai atvesdinti į komisiją pareigūnus, neatvykusius į komisijos posėdį. Iki šiol tik teismui buvo suteikta teisė spręsti, kurie asmenys privalo būti atvesdinti, o dabar Lietuvoje, teisingumo vykdytojų ir teisėjų funkcijas mėgina perimti politikai. Antai socialdemokratas Julius Sabatauskas šiomis dienomis užregistravo dar vieną pataisą, taip sakant, skandalo pėdsakais. Seimo narys nusprendė, kad grėsmę nacionaliniam saugumui kelia ir Konstitucijos nuostata, kad prezidentas renkamas surengiant visuotinius rinkimus. Bene svarbiausias demokratinės valstybės pranašumas – tai piliečių teisė dalyvauti prezidento rinkimuose. Tokia valstybės vadovo rinkimų tvarka galioja daugumoje demokratiją gerbiančių šalių, kai

piliečiai patys sprendžia, ką išrinkti valstybės vadovu. Dėl vieno Lietuvoje išpūsto skandalo mėginama paminti visas per pastarąjį dešimtmetį susiformavusias demokratijos tradicijas. O tai rodo, kad pavojus gresia ne tik nacionaliniam, saugumui, bet ir visai mūsų trapijai demokratijai.

Respublika,

2003 m. gruodžio 1 d.

Redakcijos skiltis

Lietuvos “elitas”: melas ir veidmainystė

Amerikos prezidentas Bilas Klintonas kentėjo ne dėl netikusių santykių su Monika Levinski, o dėl to, kad melavo tautai. Tuo tarpu Lietuvos prezidentas Rolandas Paksas net susiriesdamas meluoja savo tautai, o kenčia dėl savo netikusių santykių su Lietuvos “elitu”. Kodėl Jo Ekscelencijos melas apie negalėjimą pasisakyti spaudoje ir žodinių susitarimų nebuvimą mūsų “elitui” neužkliūva? Ar ne todėl, kad melas ir veidmainystė yra būdingi visam tautiniam “elitui”, tiesiog nacionalinis jo ypatumas? Jau nebe pirmą kartą “Respublika” susiduria su Lietuvos “elito” veidmainyste. “Prezidentinis skandalas” tik dar kartą įrodo, kad Lietuvos “elitas” viena sako, kita daro...Sako, reikia sudoroti korupciją, o iš tikrųjų doroja savo oponentus. Sako, nė už ką nepasiduos Rusijos kapitalo įtakai, o iš tikrųjų už dyką perleidžia strateginę “Mažeikių naftą” Maskvai. Sako, kad Lietuva, nusimetusi sovietų jungą, turi būti išdidi ir nepriklausoma valstybė, o patys keliaklupsčiauja prieš Amerikos specialiąsias tarnybas. Sako, kad įstatymai yra visiems lygūs - ir ponams, ir vargšams - o iš tikrųjų?! Tačiau pūsti į vieną dūdą su “elitine” spauda (pvz., “Lietuvos rytu”) “Respublika” negali ne tik dėl šių priežasčių. Nelaukdami, kuo baigsis ponų mūsų dėl vietos prie lovio (Prezidentūroje), jau dabar drįstame teigti, kad netrukus teismus - iki pat Strasbūro! - užgrius lavina ieškinių dėl moralinės ir materialinės žalos, o mūsų teisėsauga sėdės suglaudusi ausis krūmuose, nes negalės pateikti nė vieno įrodymo. Žalą dengsime mes. Iš biudžeto. Kas teisus - parodys laikas. O kol kas prisiminsime 3-5 ir net 10 metų senumo faktus, kurie per laiko prizmę padės suvokti, ko vertas Lietuvos “elitas” ir jo veidmainiškumas, kuris nėra priimtinas “Respublikai”. 1992-1993 metais “Respublika” pirmoji perspėjo visuomenę apie tarptautinės mafijos, besidangstančios vakarietiškais kompanijų logotipais, grėsmę nacionaliniam saugumui ir už tai sumokėjo didžiausia kaina - Vito Lingio gyvybę. Tuometinis politikos “elitas” (pvz., V.Landsbergis) išsijuosęs tvirtino, kad jokios grėsmės nėra. Vidaus reikalų ministras Petras Valiukas ciniškai pareiškė: “Mafijos nėra”, Lietuvos policija sudarinėjo ginklų prekybos sandėrius su tarptautiniais nusikaltėliais, o “Aro” vyrai oficialiai saugojo mafiozus. Tarptautinės mafijos grėsmė nedomino ir “elitinės” žiniasklaidos (pvz., “Lietuvos ryto”), o kai buvo sulaikytas “Vilniaus brigados” vadeiva Borisas Dekanidzė, “elitinė” spauda - “Lietuvos rytas” - darė spaudimą generaliniam prokurorui Artūrai Paulauskui, už pinigus spausdindama Georgijaus Dekanidzės skundą, reikalaujanti “kuo greičiau” išlaisvinti “nekalta” Borisą Dekanidzė. Praėjo jau 10 metų... Šiandien patys spręskite, kas buvo teisus - “Respublika” ar “elitas”? 1995-1997 metais “Respublika” pirmoji perspėjo visuomenę apie grėsmę nacionaliniam saugumui, nes Lietuvos politinis “elitas” per “Tauro” banką vogė šimtus milijonų litų Europos lėšų, skirtų smulkiam ir vidutiniam verslui remti. Perspėjo ne kartą. Perspėjo ne po įvykių, o pačiu laiku, kai dar buvo galima “Tauro” banko aferą sustabdyti. Tačiau “elitas” (pvz., A.Šleževičius) ir jo veikiamos teisėsaugos struktūros tuo metu

puolė kovoti ne su aferomis “Tauro” banke, kur darbavosi ir dabartinis Valstybės saugumo departamento šefas Mečys Laurinkus, o su “Respublika”. Į laikraštį viena po kitos buvo siunčiamos mokesčių inspekcijos komisijos, o 7 žurnalistai vienas po kito pradėti kviesti pas tardytojus ir prokurus. “Valstybės ekonomikos griovimas” - toks kaltinimas kabojo ne virš vagiančių bankininkų ir “elito”, o virš žurnalistų, rašiusių apie aferas, galvų. “Elito” veidmainystės viršūnė: kišeniniai prokurorai tardo ne vagis, o juos demaskavusius žurnalistus. “Elitas”, užuot gelbėjęs Lietuvai skirtus pinigus, drauge su “Tauro” banko vadovais juos grobstė ir melavo tautai, kad “Respublika” žlugdo Lietuvos ekonomiką. Europos milijonais mito ir “elitinė” spauda (pvz., “Lietuvos rytas”), spausdino “Savininko” puslapius ir už juos susižėrė nemenkas lėšas. Praėjo jau 8 metai... Laikas, o ne teisėtvara, įrodė, kad šimtai milijonų iš “Tauro” banko buvo išvogti. “Respublika” buvo teisi. O “elitas” tyli, dengia skolas iš biudžeto (t.y. mūsų pinigų) ir net nesiruošia apgailestauti. 1999-2001 metais vienintelė “Respublika” perspėjo apie grėsmę nacionaliniam saugumui, kai didžiausia šalies bendrovė - “Mažeikių naftos” gamykla - buvo parduota amerikiečių UAB “Williams Lietuva”, kurios įstatinis kapitalas tebuvo 10 tūkstančių litų. “Respublika” įspėjo, jog tai - didžiulė afera, gresianti valstybei milijardiniais nuostoliais ir neįvykdomais išpareigojimais. Tuo metu “elitas” (pvz., A.Kubilius) bandė prikabinti “Respublikai” “prorusiško” ir “antiamerikietiško” leidinio etiketes bei tvirtino, jog “Ivano prie vamzdžio neprileis”. “Elitinė” spauda (pvz., “Lietuvos rytas”) tuo metu savo puslapius pardavinėjo amerikiečiams ir teigė, kad “Williams” savo investicijų oponentams pasiryžusi įrodyti viską, kad “Mažeikių nafta” taptų viena sėkmingiausių naftos pramonės bendrovių Europoje”. Praėjo 4 metai... Lietuva patyrė milijardinius nuostolius, bendrovė buvo nustumta ant bankroto slenksčio, o “Mažeikių nafta” galų gale atiteko Rusijos kompanijai “Jukos”, kurios vadovas dienas dabar leidžia Maskvos kalėjime. Belieka apgailestauti, kad visus šiuos faktus nustatė laikas, o ne teisėtvara, kuri buvo išvien su “elitu”. Per tą laiką nuostoliai, padaryti valstybei, nuo šimtų milijonų išaugo iki milijardų litų. Todėl “Respublika” ir negali būti išvien su “elitu” ar “elitine” spauda. Ir kol ši padėtis nepasikeis, deja, Lietuvos “elitą” mes būsime priversti rašyti kabutėse.

2003 m. gruodis.

Apginkime demokratiją

Visiška savivalė

Lietuvos Valstybės saugumo departamentas jau kišasi į kitos valstybės vidaus reikalus

Laikinoji Seimo komisija, vadovaujama p. A. Sakalo, pareikalavo, kad Generalinė prokuratūra patikrintų VSD teiginį, esą „nuo 2003-04 J. Borisov suaktyvino prekybinius santykius su Sudano Respublika, kuri yra priskiriama šalims, remiančioms tarptautinį terorizmą“. Spaudžiant politikams, Generalinė prokuratūra 2003 m. gruodžio 2 d. buvo priversta pradėti ikiteisminį tyrimą Nr. 02-01-039-03. Kadangi visos ligšiolinės baudžiamosios bylos prieš „Aviabaltiką“ būdavo pradėtos tik spaudžiant politikams, turime papasakoti gerb. Skaitytojams apie tai, kas gi tas ikiteisminis tyrimas Nr. 02-01-039-03. Lietuvos VSD savo garsiojoje 2003 m. spalio 21 d. pažymoje tvirtino: „2003-05-22 Maskvoje [...] Sudane registruotos kompanijos „HELILIFT CO.LTD“ atstovas „Aviabaltika“ darbuotojas LR pilietis Gintautas Barauskas ir Sudano ambasados Maskvoje karo, laivyno ir oro pajėgų atašė Dafalla Khamis Ali pasirašė sutartį Nr.

01/SAF2003 dėl kovinių bei kitų karinės paskirties sraigtasparnių detalių tiekimo Sudano Respublikos gynybos ministerijai. Minėta sutartimi buvo pažeistas ES embargo režimas dėl ginkluotės ir jos komponentų tiekimo Sudanui.“ Neįsigilinusiems atrodytų, kad šiuose teiginiuose slypi kažkas baisaus ir neteisėto. Pabandykime įsigilinti. Sutartis Nr. 01/SAF2003, kuria remiasi VSD, sudaryta tarp Sudano Respublikos gynybos ministerijos ir Sudane registruotos kompanijos „HELILIFT CO. LTD“. Tai sutartis tarp dviejų vienos valstybės organizacijų, neturinti nieko bendro su „Aviabaltika“ veikla. Taipogi šiai sutarčiai negali būti taikomas ir ES embargo režimas dėl ginkluotės ir jos komponentų tiekimo Sudanui, kadangi pagal šią sutartį niekas į Sudaną jokios ginkluotės ar jos komponentų netiekia. O tai, kad šią sutartį pasirašė Lietuvos pilietis Gintautas Barauskas, jokių įstatymų nepažeidė ir negalėjo pažeisti, kadangi net pats VSD teigia, kad jis tuo metu atstovavo Sudane registruotai kompanijai „HELILIFT CO.LTD“.

Visa tai reiškia, kad:

- AB „Aviabaltika“ į Sudaną jokių prekių (nei kovinės ar karinės, nei civilinės paskirties) netiekia, kadangi pati „Aviabaltika“ jokių sutarčių su Sudanu nėra pasirašiusi;
- sutartis Nr. 01/SAF2003 nepatenka į Lietuvos Respublikos jurisdikciją, kadangi Lietuvos juridiniai asmenys jos nepasirašinėjo;
- VSD teiginys esą „minėta sutartimi buvo pažeistas ES embargo režimas dėl ginkluotės ir jos komponentų tiekimo Sudanui“ yra ne kas kita, kaip kišimasis į kitos valstybės (Sudano) vidaus reikalus.

Tai, kad sutartis Nr. 01/SAF2003 nėra niekaip susijusi su „Aviabaltika“, kad VSD pažymoje apie „Aviabaltiką“ – vien melas, Generalinė prokuratūra puikiausiai žinojo ir todėl reikalavo iš VSD papildomos informacijos. Kadangi papildomos informacijos, kuri galėtų pakenkti „Aviabaltikai“, VSD neturėjo, beliko viena: politinio spaudimo būdu priversti Generalinę prokuratūrą pradėti ikiteisminį tyrimą, neturint pakankamo juridinio pagrindo.

Išvada: jokių įstatymo pažeidimų nėra, o ikiteisminis tyrimas Nr. 02-1-039-03 – pradėtas. Tai ne paprasta baudžiamoji byla. Ir štai kodėl: kadangi „Aviabaltika“ ...galėjo neteisėtai... galėjo užsiimti neteisėta veikla... galėjo gauti neteisėtas lėšas... galima turto konfiskacija..., būtina apriboti nuosavybės teises... disponavimą pinigineis lėšomis,...“. Štai taip: nusikalstamos veikos nėra („galėjo būti...“), o nuosavybės teisės apribojimai jau yra („nutarė: apriboti nuosavybės teises...“).

Šios formuluotės įtartina panašios į Laikinosios Seimo komisijos formuluotes: „įtariama... siekdama paveikti... yra pažeidžiamas...“

Visgi išlieka viltis, kad, jei Seimo komisijos visiškai nedomino akivaizdūs faktai ir visa jos veikla buvo grindžiama tik gandų ir spėlionių pagrindu, tai Generalinė prokuratūra turėtų remtis ne prielaidomis, o teisinės valstybės principais.

Tikroji gruodžio 2 d. pradėto ikiteisminio tyrimo priežastis ir laikinas nuosavybės teisių apribojimas kruopščiai slepiama nuo visuomenės. Ikiteisminis tyrimas pradėtas tik tam, kad visuomenė nesužinotų tiesos apie „Aviabaltiką“, VSD, Seimo komisiją, tam, kad „Aviabaltika“ negalėtų išleisti leidinio, kurį Jūs dabar skaitote.

Taip Lietuvoje gerbiama žmogaus teisės, žodžio ir sąžinės laisvės.

Tokia šiandien Lietuvoje demokratija.

2003 m. gruodis.

Apginkime demokratiją

Mįslė apie “nešvarius” pinigus antiprezidentinės isterijos fone

Pirmas faktas. Jurijus Borisovas Rolando Pakso rinkimų kampanijai, oficialiais duomenimis, skyrė 1 mln. 200 tūkst. Lt. Lietuvos žiniasklaidoje pasklido spekuliacijos, jog šie pinigai “nešvarūs”.

Antras faktas. Didelė dalis iš 1 mln. 200 tūkst. Lt J.Borisovo pinigų buvo skirta rinkimų reklamai, kurią spausdino Lietuvos laikraščiai, transliavo radijas, televizijos. Ši reklama didžia dalimi lėmė R.Pakso pergalę.

Trečias faktas. J.Borisovo pinigai, skirti R.Pakso rinkimų reklamos kampanijai, buvo pervesti į laikraščių, radijo ir televizijos sąskaitas.

Ketvirtas faktas. Iš šių sąskaitų mokėti atlyginimai ir laikraščių, radijo bei televizijų žurnalistams, apžvalgininkams.

Klausimas. Kiek iš 1 mln. 200 tūkst. Lt J.Borisovo pinigų, skirtų R.Pakso rinkimų kampanijai, atsidūrė žurnalistų bei apžvalgininkų, šiuos pinigus laikančių “nešvariais” ir dabar uoliai kurstančių antiprezidentinę isteriją, piniginėse?

2003 m. gruodis.

Apginkime demokratiją

Ištraukos iš V.Petkevičiaus knygos “Durnių laivas”

(...) Landsberginis krakusmetis ne tik neįtvirtino taip lengvai atgautos nepriklausomybės, bet ir atėmė iš mūsų piliečių pagrindines jų laisves - laisvę gyventi, maitintis, laisvę dirbti, kurti ir auginti apsišvietusius vaikus. Dvasinis žmonių saugumas, apie kurį mes, sąjūdininkai, tada net nepagalvojom, šiandienėj Lietuvoj, nepaisant jėzuitinių bažnyčios pastangų, yra visiškai sugriautas.

(...) Net patys didžiausi melagiai šiandien negali susigaudyti, kieno iš jų melas gulėjo šalia tiesos ir kas prasimano viską iš naujo. Aišku viena: daugiausiai istorijos klastotei pasidarbavo V.Landsbergio užnugaris ir jo komanda, kuri, bažnyčios talkinama, sukūrė vieną iš šlykščiausių asmens kulto atmainų. Nukentėję nuo Smetonos, Stalino, Hitlerio, Brežnevo ir kitų sudievinėtų avantiūristų, lietuviai staiga viską pamiršo ir puolė dar į vieną stabmeldystės kraštutinumą. Masinės psichozės veikiami, jie tarsi alkoholikai ėmė gydytis tais kvaišalais, nuo kurių dar nebuvo kaip reikiant išsipagirioję. Jau po pirmų, už Sąjūdžio pinigus samdytų megztujų berečių, klyksmų “Landsbergis-Lietuva!”, buvo aišku, kad to žmogaus kultas neturi jokio tautinio, politinio ar bent religinio turinio, kad jame net su žiburiu nerasi jokios realios valstybinės programos arba kiek naujesnės atgimimo idėjos. To žmogaus pavardė ir asmuo tapo šlykščia avantiūristų ir persivertėlių beidėjiškumo indulgencija, kuri pakeitė politinę išmintį, pilietinę sąžinę ir atsakomybės jausmą. Pasimelsk, pagarbink tą naujai iškeptą dievuką ir daryk ką nori. Žalingesnio reiškinio atgimstančiai Lietuvai net didžiausi jos priešai nebūtų sugalvoję.

(...) Tariant jo žmonos Gražinos žodžiais, Vytulis buvo labai uždaras ir atsargus, dar niekada ir niekam nepasakęs visos tiesos, dar niekada ir niekam piršto nepajudinęs be tam tikros naudos. Aš pats apie tai puikiai žinojau, todėl nelabai stengiausi su juo suartėti.

Muilinosi jis, nes tas žmogelis sirgo persekiojimo manija, kuri jam vėliau labai padėjo gyvenimo lenktynėse.

Kartą jis pas mane atėjo konservatorijoje susirinkęs krūvą parašų, reikalaujančių sustabdyti tilto statybą per Nerį ties Šilo gatve. Reikalavime buvo numatyti piketai, demonstracijos... Girdi, tokia statyba labai pakenktų Antakalnio draustiniui, išbaidytų čia gyvenančias stirnas, pažeistų išlakias pušis...

- Tau pavyko sustabdyti naftos gavybą ties Nida, padėk ir čia gyvenantiems inteligentams...

- Bet Šilo gatvėje gyvena Nasvyčiai, ministras J.Bielinis, CK darbuotojai... Jie galingesni.

- Bet tu esi tu, - mykė prisitrumpinęs barzdą, tačiau visos teisybės taip ir nepasakė.

Pasiskambinau V.Laurušui į konservatoriją.

- Vyk lauk, konservatorija čia niekuo dėta. Kiek žinau, Šilo gatvėje jam žada butą.

- Tai niekšelis!

- Ką, tu jo dar nepažįsti? Jam niekšybė tik pradinė sėkmės palydovė, o visa kita jis pripildo vėliau, kaip talentingas intrigantas, iki begalybės išpūsdamas kitų žmonių klaidas. Būk atsargus, jis tokios akimirkos moka išlaukti.

Aš suklausau. Bet kai į Sąjūdį tas nelaimėlis atsitempė kadrinį KGB darbuotoją Kęstutį Urbą ir parekomendavo mūsų išdininku, o paskui pradėjo su juo varinėti visokius biznelius, pirkti muzikos sintezatorius ir kitokius jam reikalingus daiktus už mūsų pinigus, pyktį reikėjo nuspausti ir rimčiau išsižiūrėti į to veikėjo praeitį.

Pakračius savo ir draugų atmintį, tų praeities "perliukų" vis daugėjo ir daugėjo. Jų būtų užtekę net keliems to veikėjo portretams. Besidomint pokariu, paaiškėjo, kad į komjaunimą V.Landsbergį rekomendavo ne vien gimnazijos komjaunuoliai. Biuro metu kai kas suabejojo naujuoju kandidatu:

- Jo tėvas prie vokiečių buvo ministras ir siuntė Hitleriui sveikinimo telegramas.

Biuro nariai susvyravo, tada Aušros berniukų, o vėliau - Komjaunimo gimnazijos komsorgas A.Ramanauskas visiems paaiškino, kad šį reikalą jis asmeniškai ištyrė "kur reikia" ir kad po telegramos tekstu Hitleriui senio Landsbergio parašo nėra. Toks pareiškimas padarė išpūdį, tuo labiau, kad jis buvo patvirtintas fašistinio laikraščio "Į laisvę" 1941 metų birželio 26 dienos numerio iš anksto paruošta iškarpa.

- O dabar tikrai tarp mūsų, - paslaptinai tarė Ramanauskas. - Taip sakant, ne dėl spaudos. Vytautas mums reikalingas. Jis padėjo išaiškinti gimnazijoje įsikūrusią pagrindinę organizaciją. Tai mūsų žmogus.

Ta pagrindinė organizacija, kaip mums vėliau išaiškino Kauno aktyvo pasitarime, skaitė draudžiamas knygas, jas platino, o vienas, pats išūliausias, rašinėjo slaptus laiškus bei atsišaukimus ir verbavo būsimos organizacijos kadrus. Tas raštininkas, patikėjęs bičiulio solidarumu, buvo Vytulio suolo draugas Aloyzas Sakalas. Apie to įvykio svarbumą bylojo dar ir

tas faktas, kad gimnazistų bylą vedė ne koks nors pradedantis leitenantėlis, kaip tada buvo įprasta, bet pats skyriaus viršininkas N.Dušanskis.

- Nors tu, Petka, ir vaikščiojanti enciklopedija, bet politikoje dar švakas. Laikraštį reikia mokėti skaityti tarp eilučių. Jo senis ir dabar su kai kuo dar palaiko ryšius. Jis padėjo Vokietijoje surasti Plechavičių ir Kubiliūną, - po aktyvo susirinkimo mane jau auklėjo dviese: pats Ramanauskas ir Kauno miesto Stalino rajono komiteto sekretorius V.Ročka.

- O ko tu jį anksčiau keikei net susiriesdamas?

- Kas buvo - buvo, o dabar mes jį kaip reikiant užlaužėm.

O vis tik buvo! V.Landsbergis nusižiūrėjo draugo merguželę ir, "gavęs arbūzą", ėmė apie ją skleisti visokiausius gandelius ir rašinėti nepadorius laiškelius. Kai mergina pasiskundė draugams, tie nusivedė prasikaltusį donžuoną į Karmelitų paplūdimį, paguldė kniūbsčią,

primynė smėlyje rankas ir kojas, nuleido kelnes ir kaip reikiant išdiligino jo riterišką užpakalį.

- Žinai už ką? - paklausė egzekutoriai.

- Maždaug.

Egzekuciją pakartojo, kol nusikaltėlis prisiminė visas smulkmenas.

Tas faktas plačiai nuskambėjo tarp gimnazistų ir tapo populiariausia kovos priemone su skundikais, o pats Ramanauškas gyrėsi, kaip su pažįstamu grafologu ilgai tyrinėjęs kaire ranka rašytus raštelius ir nustatęs, kad jų autorius, terliojantis popierių tokiomis mažytėmis į raides panašiomis blusytėmis, yra šykštus, kerštingas ir labai smulkmenišką žmogus. Aišku, kai kas jau buvo pamiršta, todėl toks menkas sūnelis už didvyrį tėvą atsakyti negalėjo.

(...) Dar vėliau, kai pagaliau mes išsiaiškinom, kad V.Čepaitis tikrai infiltruotas į Sąjūdį, net dabartinis čečėnologas A.Endriukaitis viešai perskaitė KGB instrukciją: “Akcentuoti visus dešiniųjų pasisakymus, nukreiptus prieš spaudos ir žodžio laisvę, kuo daugiau per televiziją rodyti minią, skanduoti - Landsbergis, Landsbergis! Šitaip bus opoziciškai nuteikta arba neutralizuota pažangi inteligentija”. Štai iš kur šalia negirdėto inteligentiškumo atsirado ir negirdėtas superpatriotizmas, štai kas pamokė čepaitininkus skaldyti tautą vieno “gerai patikrinto” asmens labui, kuriam pataikaujanti bažnyčia net prisegė “mesijo” titulą.

Pakludami tai nesąmonei, daugelis tikrų patriotų pasuko KGB nurodytu keliu. Dabar jau sunku atrinkti, kas buvo teišus ir kas neteišus, tačiau tas procesas buvo nuolat gilinamas. Tam buvo sunaikintas Sąjūdis kaip saviveiksmis judėjimas ir paverstas pastumdėlių organizacija, aklaiv veikiančia ir vykdančia bet kokią landsbergininkų provokaciją.

Nežinau, iš kur A.Endriukaitis, irgi labai įtartinas žmogus, gavo šią instrukciją, tačiau po respubliką mūsų dėka jos pasklido ne vienas egzempliorius. Joje buvo rašoma: “Savo kraštutiniais veiksmais turi suartėti ir TSKP, ir Sąjūdžio siekiai. Nestabilumas, chaosas, raganų medžioklė atbaidys daugumą žmonių. Į priekį išeis agresyvioji mažuma, su kuria kalba visada yra trumpesnė ir perspektyvesnė”. Taip sakant, savo žmonės, yra už ko suimti visa nauja.

Netrukus tos dvi jėgos ne tik suartėjo, bet ir ėmė veikti kartu. Kai KGB sufabrikavo K.Prunskienės-Šatrijos verbavimo lapelį, jį Landsbergiui perdavė ne kas kitas, o pats Valerijus Ivanovas. Štai koku įprastu būdu buvo sutvarkyta pagrindinė tėtušio “populiarumo” konkurentė. Jau trečia iš eilės. Išaiškėjus kai kurioms šios niekšybės detalėms, krito pagrindinis šios instrukcijos vykdytojas V.Čepaitis, buvo sudrausmintas prasiplepėjęs V.Ivanovas, tačiau Landsbergis visomis tiesomis ir neteisybėmis buvo išsuktas ir išgelbėtas.

(...) Kai Landsbergis, kovodamas už asmeninę valdžią, pavertė Aukščiausiąją Tarybą savo “parlamentine rezistencija”, dar daug kas juo tikėjo, kai ją pervadino į jam patogesnę Atkuriamąjį Seimą, dar daug kas dairėsi, bet kai savo politinės karjeros pabaigoje pareikalavo prezidentinės pensijos, tik tada visi atsikvošėjo. Bet jeigu šis apsigimęs griovėjas Sąjūdžio pradžioje būtų pasiūlęs dviveidžiams mokėti po dvi pensijas, jo pakalikai tą nesąmonę būtų priėmę vienbalsiai.

Ir pagaliau pati didžiausia buvusio “atpirkėjo” piktadarybė - “Viljamso” afera, užkrovusi Lietuvai baudžiąvą neribotam laikui. Girdi, neprileisime Ivano prie vamzdžio... Matai, kokie mes dideli! O po kelių metų vapalioja televizijos laidoje nesąmones, kad niekaip nebepamena savo didybės: “Neprisimenu, taisyiau aš tą sutartį ar ne!” O parašas kieno? Teišus Adolfas Strakšys, puikus publicistas ir analitikas: “Ivaną prie vamzdžio prileido joškės amerikoniai, net nepasiklausė V.Babiliaus ir V.Landsbergio nuomonės. Ne prileido, o toks tokiam atidavė visą gamyklą su visais vamzdynais, varganu Būtingės

terminalu ir įmonės valdymo teise, kuri galioja iki GYVOS GALVOS. Nesvarbu, kam įmonė bus parduota, bet valdymo teisė niekuomet nepriklausys Lietuvai. Tokia neigiama savo galia ta liūdnei pagarsėjusi sutartis prilygsta slaptiems Molotovo-Ribentropo susitarimams”.

Pasikalbėjus kelias valandas su Rolandu Paksu, pasirodė, kad jau iš anksto buvo žinoma, jog “Viljamsas” - tik tarpinė firma ir kad anksčiau ar vėliau, prisiplėšusi pinigų, ji pabėgs iš Lietuvos. Jankiams ar jankeliams, kaip pasirodė, yra labai naudinga prigriebti arabus pigia rusų nafta, ir Lietuva čia niekuo dėta. Tegul ubagauja, jei pasirašo dokumentus net jų neskaite. Šai kokios povandeninės uolos šiandien Landsbergiui atmušė atmintį, kurią labai pravartu būtų pagydyti kokioje nors vienuetėje, nes šitokio masto grobstymų mūsų istorijoje dar nebuvo. Ką ten Vytautas pirmasis, užrašęs kryžiuočiams žemaičius. “Jaukum darbs”, palyginus su šiandienine Landsbergio išdavyste. Argi tai ne “Juodojo scenarijaus” iš anksto suplanuotas naujausias Lietuvos užgrobimo būdas? Lietuva vėl parduota. Jau kelinrtą sykį viskas padaryta už lietuvių nugaros.

(...) Ką dar taikiai atiduosim? Kol ne viskas išgrobstyta, vadinas, ne viskas prarasta, dar galima kelias kadencijas pažaisti nepriklausomybę.

(...) Ir štai dar vienas KGB majoras savo noru pasišovęs mums patalkininkauti televizijos laidoje “Autodafė”. Jis kalbėjo tą patį, o mano paklaustas, ar galėjo į slaptą butą pasikviesti kokį nors pašalinį neverbuotą žmogų, atsakė vienareikšmiai:

- Jokių būdu.

Laidos vedėja J.Šarnickienė, supratusi, kur suku, tuoj pat nemokšišškai pabandė apginti “šventąją karvę”:

- Mes žinom, apie kokį politiką jūs šnekat.

- Aš pažinau ir klausiančiojo balsą, - žaibiškai reagavo majoras. - Atvesti į butą neverbuotą žmogų, tuo labiau, į slaptą? Ką jūs! Už tai lėkdavo ne tik antpečiai, bet ir galvos.

Ponas Landsbergis, A.Butkevičiaus pagautas už rankos, spaudoje sapaliojo, kad, girdi, jį kartais kviesdavo į slaptą butą šiaip sau pasišnekėti draugiškomis temomis...

Manau, nereikia būti dideliu analitiku, kad iš šių dviejų pavyzdžių padarytum teisingą išvadą: taip, Vytautas Landsbergis iš tikrųjų buvo KGB informatorius ir visa savo veikla pateisino šios įstaigos pasitikėjimą. Vien tik paskutinis “Viljamsso” užsakytas premjerų kordebaletas rodo, koks tai pagiežingas, konfliktiškas, liguistas ir laiku mūsų atgimimui surastas žmogus.

(...) Šiandien mes bijome vienas kito labiau negu tarybiniais metais, nors puikiai žinome, kad tokiuose tarpusavio sumaišties karuose mes niekada ir nieko gero nelaimėjome. Mušdami vienas kitą, mes būtinai prisišaukdavome į pagalbą savo kaimynus, o tie, išvadavę lietuvį nuo lietuvio, visada pamiršdavo laiku išeiti.

Prisiminkim netolimus Prezidento rinkimus. Tik išsiveržė R.Paksas į priekį, tuoj V.Landsbergis pakvietė visas partijas kurti V.Adamkaus vardo antifašistinę koaliciją. Prieš ką? Prieš saviškį, jo paties parankinį, pašauktą Lietuvą gelbėti nuo G.Vagnoriaus savivalės... ir staiga nepasirašiusį “Viljamsso” vergovės sutarties.

(...) Bet kai visos jų užmačios pravirsta, pasirodo, vėl kalta tauta. Ją reikia įkišti į NATO, ją reikia perauklėti Europos Sąjungoje, nuasmeninti ir paversti bet kokiais “išmintingųjų” politikų avantiūrai.

Štai kodėl mūsų laisvės kovos nuolat tampa tik menkaverte lietuvių tautos sumaišties istorija. Buvom dideli, bet prireikė lenkų, kurie labai greitai mus sumažino, kad “ir ženkle neliktų Lietuvos karaliaus kėlimo”. Būtume dar didesni, bet atsigavo kažkada mūsų sutriuškinti kryžiuočiai. Kai Žečpospolita išsigimė ir tapo parazituojančia valstybe, kai Lietuvos bajorai, jos elitas nutautėjo ir pasiekė aukščiausią savęs naikinimo lygį, kai

sugriuvo visos tvirtovės ir kiekvienas antras kareivis tapo sifilitiku, prireikė rusų, kad galutinai nenutautėtume ir neišnyktume nuo žemės paviršiaus...

Tiesa, dėl mūsų nelaimių dar buvo kalti švedai, kurie daug žadėjo, bet nieko nedavė. Dar kalti latviai, prūsai ir, aišku, žydai, tikrai ne mes patys...

(...) Dabar atidžiai išstudijuokime lietuviško Ribentropo-Molotovo arba Bumgarnerio-Landsbergio baudžiavinį Lietuvos padalinimo aktą. Kas pirmasis važinėjo į Niujorką pas tos firmos dalininką J.Kazicką, kas pirmasis susitiko su “Viljamsu” atstovais, kas organizavo “kad tikriau būtų” Tolboto, Olbrait ir kitų Amerikos politikų laiškus jų klapčiukui V.Adamkui? Tai “papunio” idėja fixe, tai jo uždirbti tarpininkavimo procentukai... Antrasis Lietuvos ganytojas, arba “fermeris” V.Adamkus. Tai jis sukviatė Gynybos tarybą ir privertė ją pakelti rankas už “Viljamsą”. Tarybos sprendimai pagal Konstituciją privalomi Vyriausybei, o Paksas ėmė ir nepasirašė.

Jo pareigas laikinai užėmė I.Degutienė, bet ir ta laputė, pajutusi negerą kvapą, sumėtė pėdas ir pavedė pasirašyti pačiam kvailiausiam savo komandos nariui S.Kakčiui, kuris už dolerį gali utėlę pėstute geležinkeliu varyti iš Mažeikių į Vilnių... Už tą savo namelį jis būtų ir tris parašus padėjęs... Bet “Viljamsas” pabėgo.

(...) - Po dvejų trejų metų mes gyvensim kaip Amerikoje, - tai pirmasis Landsbergio pažadas prasiveržus į valdžią.

Praėjus trylikai metų, mes gyvename bjauriau už Harlemono negrus. Tai irgi Amerika. Vadinas, rimta politinė krizė dar prieš akis.

2003 m. gruodis.

Apginkime demokratiją

Šaltinis: www.tvarkabus.lt